

L. XXXI

MAJ - JUNIJ

1935

SALEZIJANSKI VESTNIK **3**

S prilogo Življenje sv. J. Boska

Poštnina plačana v gotovini

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V juniju: 1. 4, 4 — 2. 5, 5 — 3. 6, 6 — 4. 7, 7 — 5. 8, 8 — 6. 9, 9 — 7. 1, 10 — 8. 2, 11 — 9. 3, 12 — 10. 4, 13 — 11. 5, 14 — 12. 6, 15 — 13. 7, 16 — 14. 8, 17 — 15. 9, 18 — 16. 1, 19 — 17. 2, 20 — 18. 3, 21 — 19. 4, 22 — 20. 5, 23 — 21. 6, 24 — 22. 7, 25 — 23. 8, 26 — 24. 9, 27 — 25. 1, 28 — 26. 2, 29 — 27. 3, 30 — 28. 4, 1 — 29. 5, 2 — 30. 6, 3 — 31. 7, 4

V juliju: 1. 5, 5 — 2. 6, 6 — 3. 7, 7 — 4. 8, 8 — 5. 9, 9 — 6. 1, 10 — 7. 2, 11 — 8. 3, 12 — 9. 4, 13 — 10. 5, 14 — 11. 6, 15 — 12. 7, 16 — 13. 8, 17 — 14. 9, 18 — 15. 1, 19 — 16. 2, 20 — 17. 3, 21 — 18. 4, 22 — 19. 5, 23 — 20. 6, 24 — 21. 7, 25 — 22. 8, 26 — 23. 9, 27 — 24. 1, 28 — 25. 2, 29 — 26. 3, 30 — 27. 4, 31 — 28. 5, 1 — 29. 6, 2 — 30. 7, 3 — 31. 8, 4

Nova častivka:

9. skupina: Ocepek Marija, Križ (Komenda).

Molimo za umrle sotrudnike in sotrudnice:

Arh Veronika, Hausen - Raitbach, Nemčija.
Auer Alojzij, Laško.
Bajželj Pavlina, Stražišče.
Belec Uršula, Škrjančevo (Radomlje)
Bonač Franc, v. kurat, Ljubljana.
Cimerman Mihael, Kresnice.
Černe Frančiška, Ljubljana.
Čuden Marija, Dragomer.
Elsner Ivan, Moste pri Ljubljani.
Filipič Marija, Križevci pri Ljutomeru
Gojznikar Marija, Griže.
Keblič Helena, Vrnsko.
Kobal Marija, Idrija.
Kolar Marija, Ješovec (Šmarje pri Jelšah).
Kresal Franja, Kal (Dobrnice).
Križaj L., Lesce (Jul. Krajina).
Krmelj Matija, Polhovgradec.
Kastelic Ivan, Stična
Laknar Marjana, Ptuj.
Majerle Marjeta, Črnomelj.
Mazi Frančiška, Jezero.

Mesjak Tončka, Stopca (Laško).
Močnik Marija, Radomlje.
Milavec Marija, Planina pri Rakeku.
Navotnik Marija, Otiški vrh (Meža).
Povšnar Franc, Vrnsko.
Pregrad Marija, Koprivnica.
Rajzman Alojzija, Sv. Jakob v Slov. gor.
Šeme Janez, Gotina (Grosuplje).
Škof Marija, Ljubljana.
Šiler Terezija, Stražišče.
Škrbec Ana, Koprivnica.
Štrekelj Ivana, Št. Vid nad Ljubljano.
Valentin Marija, Št. Vid pri Stični.
Virag Terezija, Črensovci.
Virant Marija, Globelj (Sodražica).
Vurkelje Jernej, župnik, Št. Vid pri Plan.
Zinauer Franja, Celje.
Zupan Ana, Vrnsko.
Zupan Helena, Topoljščica.

Usmiljeni Jezus, daj jim večni pokoj!
(300 dni odpustka).

Evharistične razglednice

V zalogi imamo prav mične evharistične razglednice umetniške vrednosti z več različnimi, nadvse ljubkimi prizori, ki jih pojasnjuje primerno besedilo.

Letos pišite samo evharist. razglednice!

Stanejo: 1 kom. 1 Din; 10 kom. 8 Din.

Baragova slika

Misijonarji v Grobljah, p. Domžale, so izdali lepo sliko škofa Barage, ki upamo, da bo prvi slovenski svetnik, Zato vsem priporočamo, da si to sliko nabavijo.

Stane 10 Din, na boljšem papirju 15 Din.

SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO ZA SAL. SOTRUDSTVO

Katoliškim vernikom v Jugoslaviji!

V smislu sklepa katoliških škofov v Jugoslaviji vas najtopleje vabimo na

II. evharistični kongres,

ki se bo vršil za vso kraljevino v Ljubljani v dneh 28., 29. in 30. junija 1935.

Pridite, da skupno izpričamo svojo vero v Boga in Gospoda našega v presvetem Rešnjem Telesu!

Pa sedanji čas, ko je na svetu tako malo miru, srčne zadovoljnosti in tihe sreče, a toliko negotovosti, temnih slutenj in mračnih skrbi, ali ni kaj malo pripraven za tako veliko zunanje slanje? A vprav sredi težav in tegob teh težkih dni stoji naš Odrešenik Jezus Kristus kakor nekoč med trpečim ljudstvom ter nas vse, ki so nam oči kalne od skrbi in ušesa naglušna od tarnanja, ljubeznivo vabi: „Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi, in jaz vas bom poživil“ (Mt 11, 28).

Slušajmo ta sladki glas, ki nam obljublja olajšanje in pomoč, zberimo se kakor ovce okrog svojega Dobrega Pastirja in s sv. Petrom vdano recimo: „Gospod, h komu pojdemo? Besede večnega življenja imaš in mi verujemo in vemo, da si ti Kristus, Sin božji“ (Jn 6, 68, 69). Slej ko prej je resnično, da je tudi v časnem oziru rešenje narodov le v Kristusu, Odrešeniku sveta. Zakaj „srečno ljudstvo, ki mu je njegov Bog Gospod“ (Ps 32, 12).

To srečo iščemo sebi in svojemu narodu v krizi naših dni. Našli jo bomo le pri Kristusu. Kajti ni toliko krize

kruha, saj ga je v obilju. Ni tolike krize dela, saj nas delo povsod kliče. Kriza duš je, zato neednost, nemir in sovraštvo. Iz krize duš vodi le en izhod, Oni, ki je o sebi dejal: „Jaz sem pot, resnica in življenje“ (Jn 14, 6).

Kristus v presvetem Rešnjem Telesu je naše življenje. Iz njega zajemamo pogum v težavah, veselje v preskušnjah, upanje v brezupu, veliko, vse premagujočo ljubezen do Boga in do bližnjega. Iz takšne ljubezni vzklije mir v narodu in med narodi. Iz takšne ljubezni se bo našla prava pomoč v tolikeri bedi in prava rešitev zamožnih vprašanj.

Moramo in hočemo pripomagati, vsak po svojih močeh, da se svetovna stiska olajša vsaj v našem narodu in to po Jezusu, našem edinem Rešitelju. Zato pridite vsi, ki verujete v Jezusa Kristusa, v presvetem Rešnjem Telesu med nami živečega. Vabimo vse stanovce, pred vsem vse delovne stanovce, ki jih je teža naših dni najbolj zadela, da v Jezusu najdejo pot iz stiske. Vabimo katoliško inteligenco, da v Jezusu najde resnico sredi sedanjih zmot. Vabimo zlasti mladino, da v Jezusu najde življenje, pravo, lepo in osrečujoče. Pridite, priredimo Jezusu, našemu Odrešeniku, zmagovito slavje! Pridite, poklonimo se v molitvi in ljubezni našemu Bogu, ki ima svoje bivališče med nami!

Pridite, združimo se z Jezusom, ki je kruh življenja, zedinimo se po Njem

v medsebojni ljubezni in v trajnem miru!
Že sedaj pa pripravljajmo svoja srca z molitvijo, sveto daritvijo in žrtvami na velike dni kongresa, da bodo res

† Dr. Gregorij Rožman
škof ljubljanski.

dnevi, ki po presveti Evharistiji odprejo našemu narodu vire nadnaravnega življenja v blagoslov naši domovini.

† Dr. Josip Srebrnič
škof krški,
predsednik stalnega odbora
za evharistične kongrese.

Spored evhar. kongresa v Ljubljani

28. junija (petek, Srce Jezusovo):

ob 9. otvoritev razstave sodobne cerkvene umetnosti;

od 10. do 12. zborovanje stalnega odbora za Evharistični kongres v Unio-nu. Istočasno zborovanje časnikarjev ter časopisnih sotrudnikov;

ob 17. sprejem papeževga odp-slanca na glavnem kolodvoru, nato slovesen vhod v stolno cerkev;

ob 18. v stolni cerkvi „Pridi Sveti Duh“, govor in blagoslov;

ob 20. otvoritev kongresa po vseh župnijskih in samostanskih cerkvah: „Pridi Sveti Duh“, govor in slovesne litanije.

29. junija (sobota, sv. Peter in Pavel):

ob 8. mladinska prireditvev na Sta-dionu: sv. maša, pri kateri poje mla-dina skupno, govor, skupno sveto ob-hajilo mladine;

ob 8. pontifikalne sv. maše po vseh župnijskih in samostanskih cerkvah;

ob 10. stanovska zborovanja v 22 dvoranah;

ob 16. I. manifestacijsko zborovanje na Stadionu; pozdrav predsednika, nato dva slovenska govora in en hrvatski;

ob 17. slovesen prenos Najsvetejšega na Stadion, pete litanije z ljudskim petjem ter z blagoslovom;

ob 19³⁰. koncert evharističnih pesmi na Kongresnem trgu;

ob 21. Najsvetejše se izpostavi po vseh ljubljanskih cerkvah. Nato nočno češčenje do 24., v stolnici in pri sv. Jožefu pa do zjutraj;

ob 22³⁰. nočna procesija mož in fan-tov z Najsvetejšim na Stadion;

ob 24. slovesna polnočnica na Sta-dionu s kratkim nagovorom in s skup-nim sv. obhajilom mož in fantov. Isto-časno polnočnice po vseh župnijskih in samostanskih cerkvah s skupnim sv. obhajilom za žene in dekleta, nato sv. maše do jutra;

30. junija (nedelja):

ob 9. na Stadionu sv. maša papeže-vega legata, kjer poje nad 500 pevcev „Angelsko mašo“ (Missa de Angelis). Med mašo homilija;

ob 10. II. manifestacijsko zborovanje na Stadionu: dva slovenska in en hrvatski govor;

ob 15. slovesna procesija z Najsvetejšim po ljubljanskih ulicah;

ob 17. zaključek kongresa na Sta-dionu, pete litanije z ljudskim petjem, kratek govor, posvetitev Kristusu Kra-lju, slovesni „Tebe Boga hvalimo“ in blagoslov z Najsvetejšim.

1. julija (ponedeljek):

ob 8. razna zborovanja (duhovnikov, izseljencev, poverjenikov itd.). Roma-nja na Brezje in Bled ter izleti na morje.

Marija in Evharištija

Po Mariji k Jezusu. Tudi zdaj bo tako. Mesec majnik bo Marijin mesec, junija pa bomo obhajali slavje evharističnega kralja. Marija in Evharištija sta si v najtesnejši zvezi. Vprašajmo za to naše pobožno ljudstvo in vprašajmo Cerkev, pa bomo od obeh dobili isti odgovor.

Kako je *ljudstvo* prepričano o tem, je dosti obiskati naša številna božja pota, na primer: Brezje, Sv. goro, Višarje ali Rakovnik na praznik Marije Pomočnice. Ljudstvo prihaja k Mariji, k svoji materi, s svojimi nadlogami in jo tako otroško zaupno prosi, da pomaga svojemu otroku, a ne odide, da bi ne pristopilo tudi k sv. zakramentu, da bi ne prejelo svetega obhajila. Kdor ni bil pri svetem obhajilu na božji poti, se mu zdi, kakor da božje poti ni opravil. Tako je pri nas in tako je tudi drugod po Marijinih božjih potih. Kdor je bil v Lurdu, je videl neštetno množico pri sv. obhajilu.

Preprosto ljudstvo torej čuti, kako tesno sta si v zvezi Marija in presv. evharištija. Morda samo ne ve zakaj. Odgovor imamo v evangeliju: „V onem času je Jezus spregovoril: „Slavim te, Oče, Gospod nebes in zemlje, da si prikrikl to modrim in razumnim in razodel malim. Da, Oče, tako je bilo tebi všeč“ (Mt 11, 25. 26).

Vprašajmo še *sv. Cerkev*, kako ona misli. Kako praznuje glavni praznik presv. evharištije — praznik presv. Rešnjega Telesa? Na praznik in v vsej osmini pri češčenju presv. zakramenta časti tudi Marijo kot delivko evharištije. Saj smo že slišali himno, ki se poje pri blagoslovu in v himni Pange lingua: *Fructus ventris generosi, Sin je Matere presvete, Kralj, ki rešil je zemljo. Nobis datus nobis natus ex intacta Virgine, iz brezmadežne Device se v rešenje nam rodi.* Ali pa pri Tantum ergo: *Genitori.* Genitor - roditelj Jezusu ni samo nebeški Oče, roditeljica mu je tudi Marija. V predglasju maše, ki se bere na čast najsv. zakramentu, se slavi Marija, po kateri je bil rojen Jezus Kristus.

Cerkev torej in preprosto ljudstvo se prečudno lepo vjemata v naziranjju, da je med presv. zakramentu in med Marijo tesna zveza.

Veliki evharistični čudeži v Lurdu isto potrjujejo in vnemajo luške romarje v češčenju presv. zakramenta. Največ čudežev se je zgodilo v Lurdu, na Marijinem kraju, prav med procesijo z Najsvejšim.

Sveti oče papež Pij X. je 25. aprila 1911. pisal tamkajšnjemu škofu naslednje pismo: „Kolikor nam je znano, je luška božja pot slavna posebno po tem, ker Marija vleče narode od vseh strani tja, da bi Jezusa Kristusa v presv. zakramentu molili, tako da je ta Marijina božja pot središče Marijinega češčenja in obenem je tam najsijajnejši in najbolj vzvišeni prestol evharistične skrivnosti na svetu.“

Tako je govoril veliki papež presv. evharištije. Njemu je dovolj jasno, da sta si presv. Rešnje Telo in Marija v tesni zvezi, tako tesni, da si enega brez druge misliti ne moremo. — Ali bi resnično ljubil mater ta, ki bi ne ljubil njenega Sina? Zato ni evharištije brez Marije!

Marija delivka presv. evharištije

Prav v tem temelji tesna zveza med Marijo in Evharištijo. Marija nam je namreč rodila Jezusa, ki je skrit v presveti hostiji. Od nje ga imamo.

Komu se moramo zahvaliti za našega ustanovnika don Boska? Ali ne bomo rekli, da njegovi materi, skromni Marjeti Bosko? Ona mu je bila mati, ona ga je dala svetu, da je toliko dobrega storil in še vedno deluje po svojih sinovih.

Prav tako je tudi s presv. zakramentu. Da pride v hostijo, tega sicer ne stori Marija, toda to, kar je v presv. hostiji, skriti Jezus, ki nam je vse, ali ni to blagoslovljeni sad njenega telesa? Še bolj nam ga je dala, kakor je dala Marjeta don Boska. Don Bosko je bil od očeta in matere, Jezus pa je kot Bog - človek sin le samo Matere, ker zemeljskega očeta ni imel. Marija nam je dala vsega, dala nam je njega, ki navrača vse človeštvo proti večni sreči.

Jezus je torej ves njen otrok in ne moremo ji storiti večjega veselja, kot da njenega Sina ljubimo, ga častimo in molimo. Kaj je materi bolj všeč kakor to, da ji kdo sina hvali, ga spoštuje in ljubi? Mnogo ljubše ji je, kakor pa če bi njo samo hvalil.

Marija pospešuje pobožnost do evharištije

Marija ni samo delivka evharištije v tem pomenu, da nam je rodila Zveličarja, njena naloga gre mnogo dalje. Kakor je njen Sin Jezus Kristus le radi nas postal človek, zavoljo nas trpel in radi nas ljudi, radi naše sreče ostal v presvetem

Zakramentu, tako je tudi njegova mati Marija prava apostolka pri sodelovanju odrešenja človeštva. Kakor so se vse misli Zveličarjeve pletle krog nas, da bi nas odrešil in rešil, tako se tudi vse Marijine misli vrste krog nas, kako bi nam pomagala k zveličanju. Jezusova naloga še ni dovršena. On bo ostal med nami do konca sveta, ker mora do konca sveta reševati duše, tako tudi Marijino sodelovanje ni še dovršeno, tudi ona sodeluje pri odrešenju ljudi.

Pri blagoslovu molimo molitev k Zveličarju v presv. zakramentu: O Bog, ki si nam v čudežnem zakramentu spomin svojega trpljenja zapustil, daj nam, te prosimo, svete skrivnosti tvojega telesa in tvoje krvi tako častiti, da bomo sad tvojega odrešenja vedno v sebi čutili. S češčenjem presv. Reš. Telesa torej dobivamo odrešenje, vedno podobnejši postajamo Njemu samemu. Mera češčenja presv. zakramenta je torej mera sadov, ki smo jih deležni. Čim bolj je kaka duša, kaka družina, kak narod evharistično navdahnjen, čim večkrat se udeležuje sv. maše in pristopa k sv. obhajilu, tem tesneje se združuje z Zveličarjem, tem bolj ga Kristus posvečuje in tem bolj krščansko postaja njegovo delovanje in s tem je tudi dosežen namen njegovega bivanja v evharistiji.

Ako misijonarje duhovnike žene gorečnost, da zapuste vse svoje: domovino, sorodnike... ter gredo v daljne tujine, da nesejo narodom Zveličarja, ali v Marijinem srcu ni take gorečnosti za njenega Sina? S kakšno vnemo Marija neguje duhovske poklice, ki bodo postali najbližji sluzavniki njenega Sina in ga bodo delili ljudem v odrešenje, da bi vsi občutili sad njegovega odrešenja! Marija jih navdihuje, da goje veliko ljubezen do evharistije. Vsakega svojega častivca Marija navdihne, da postane velik častivec tudi presv. Rešnjega Telesa.

Čim bolj častimo presv. Rešnje Telo, čim pogosteje pristopamo k sv. obhajilu, tem ljubšji smo Mariji. Kako bi pa ne bili, saj se po sv. obhajilu oblikujemo po Jezusu, vedno podobnejši mu postajamo. Ko torej Marija vidi podobo svojega Sina v nas, ali nas ne bo vzljubila? Saj gre njej samo za to, da bi On zaživel v nas in nam dal življenje. „Tisti, ki mene vživa, bo živel po meni“ (Jan 6, 57). Tako bo vedno bolj živel njegovo življenje in bo lahko rekel kakor sv. Pavel: „Življenje je meni Kristus“ (Fil 1, 21) ali pa končno: „Živim, pa ne več jaz, ampak v meni živi Kristus“

(Gal 2, 20). In kaj drugega hoče Marija, kakor da njen Sin zaživi v nas?

Marija častivka evharistije

Marija nam je vzornica češčenja presv. evharistije. Ko je po angelovem oznanjenju spočela Sina, tedaj ga je sprejela v svoje deviško telo. To je bilo njeno obhajilo, njena združitev z njim, v pravem pomenu besede *communio* = zedinjenje — obhajilo. Kako se je Marija pripravljala na to združitev! Z *živo vero* je že od mladosti prebirala svete preroke, ki so napovedovali Odrešenika. *Zaupanje* je imela v nebeskega Očeta, da kar je obljubil, bo tudi izpolnil. Še malo se ni nadejala, da se bo prav na njej spolnilo, kar je napovedoval Izaija. Ko zve od angela, da bo ona Odrešenikova mati, se poniža pred Gospodom in se imenuje njegovo dekle. Neizrečeno je hrepenela po Zveličarju in ko ga je imela v svojem telesu, je njeno srce zagorelo v nedopovedljivi *ljubezni* do njega.

Ali se ni tudi nam prav na ta način pripravljati na sv. obhajilo? Z *živo vero* v njegovo pričujočnost v presveti hostiji, s trdnim zaupanjem, da nam bo prinesel svojih darov, da bomo deležni sadov njegovega odrešenja, s hrepenenjem, s ponižnostjo in končno z gorečo ljubeznijo do njega?

Ko bi se tako pripravljali na sv. obhajilo kot se je Marija na sprejetje svojega Sina, tedaj bi se nam svet, ta dolina solz, predstavila v čisto drugačni luči. Spremenila bi se nam v raj. Ali ne prihaja Bog k nam, če hočemo in moremo, vsak dan, kakor je prihajal k Adamu in Evi v raj vsak dan?

Prvo telovsko procesijo je opravila Marija sama, ko ga je nosila na dolgi procesiji od Nazareta do Hebrona, do Betlehema. In ko je prišla Marija — živa monštranca — v Elizabetino hišo, je dala blagoslov s svojim Sinom, da ga je občutil Janez Krstnik v materinem telesu.

Prvo češčenje je opravila Marija po rojstvu svojega Sina, ko je klečala ob njem in ga molila, in potem v hišici v Nazaretu.

Tedaj pa, ko je šel Njen Sin od nje in je začel javno učiti, ga ni več imela pred očmi, pač pa je bila vedno v duhu združena z njim. Vzor je vsem, ki delajo, ki se trudijo. Ne vidijo svojega Odrešenika s telesnimi očmi, pa vendar so neprestano združeni z njim.

Pri prvi sv. daritvi je bila Marija na Kalvariji. Pod križem je stala Njegova mati. S kakšnimi čustvi! Ali nam ni vzor, kako nam je prisostvovati presv. daritvi sv. maše? Kako vse drugače bi bili navzoči pri sv. maši, ko bi se z živo vero postavili poleg Marije pod križ, prepričani, da smo v Marijini družbi pol ure pri Zveličarju, ki zdaj obnavlja svojo krvavo daritev na nekrvav način, ter smo tako deležni sadov njegovega trpljenja!

Tudi v tem slučaju se uresničujejo besede, ki jih Cerkev nanaša na Marijo:

„Kdor mene najde, najde življenje.“ Jezus Kristus pa pravi: „Jaz sem življenje.“ To življenje pa je skrito v presv. evharistiji: „Kdor je ta kruh, bo živel vekomaj“ (Jan 6, 58).

Sv. Hijacint je pri nekem vpadu Tatarov v Kijev rešil ciborij z Najsvetejšim in Marijin kip. Z eno roko je pritiskal Najsvetejše na prsi, z drugo pa je objemal Marijin kip in tako ušel sovražniku.

Prav tako mora storiti vsak kristjan: v ljubeči gorečnosti se okleniti Marije in presv. zakramenta.

Vzgoja in evharistija

Glavni stebel don Boskove vzgoje je bila vera in v njej najmogočnejše pomagalo k uspehom sv. obhajilo in sicer pogostno sv. obhajilo, ki ga je don Bosko izvojeval.

Kako Jezus ljubi mladino, je že za svojega življenja pokazal, ko jo je s tako ljubeznijo sprejemal, čeprav je bil utrujen od celodnevne dela. Njim je obljubil nebeško kraljestvo in tistim, ki postanejo kakor otroci. In kako bi zdaj, ko prebiva v evharistiji, ne ljubil mladine? Kaj mu je ljubše kot nedolžno srce? Danes ga še posebno skrbi mladina, ko se tudi svet tako puli zanjo. Ni zmotno, kar je neki vzgojitelj dejal, da je naše stoletje, stoletje otroka. Vsem je dobro znano, da bo bodočnost taka, kakršna bo mladina. Ako mladino skvarijo, bodo zlobni ljudje lahko nadaljevali svoje razdiralno satansko delo. Mehika in Rusija sta nam dokaz, da je tako. Tam so mladino odtrgali od Kristusa, ali bolje, vzeli ji Kristusa in jo vrgli v kremplje brezbožnih vzgojiteljev, ki imajo le ta namen, da jo skvarijo.

Kakor bršljan

Mlad človek je kakor bršljan, ki se vzpenja ob močnem drevesu proti soncu. Drevo nosi slabotni bršljan in mu pomaga, da zeleni, ker črpa tudi iz njega življenje. Tako potrebuje mladina močne opore, potrebuje nekoga, po katerem se bo vzpela, ker je sama tako slabotna. Tako drevo — drevo življenja — je za njo Jezus Kristus v evharistiji. Ob njem se vije iz vlažnih, blatnih tal kvišku, navzgor k soncu. Mladina, ki se je oprilela svojega Zveličarja, je nadobudna, taka mladina bo živela, saj iz Njega črpa nesmrtno življenje.

Tako važno je, prevažno zlasti za mladino, da že v zgodnji mladosti krene na dobro pot, da že v zgodnji mladosti dobi močne hrane. Mlad človek še posebno potrebuje za svojo rast hrane. Poglejte deco naših revnih ljudi, kako je bleda, kako pogosto kosi smrt med njo, da nikjer tako. Morda nekoliko odraste, toda slabotna je in jetična. Največ krivde je v tem, ker ni imela za mlada močne hrane, zato se njen organizem ni mogel okrečiti in postati odporen in je zdaj podvržen vsaki bolezni. Tako je tudi z njenim duhovnim življenjem. Ako se v mladosti ni krepila z močno hrano — s sv. obhajilom — kruhom močnih, ne bo imela moči, da se ustavi silnemu navalu strasti, in bo padla morda prav globoko, tako globoko, da več ne pride iz moralnega propada.

Kakor drevesce

Mlad človek je kakor drevesce, ki je še slabotno. Saj ga privezujejo h kolu, da ravno vzraste. Ako takega kola ni, zraste krivo, ker so ga vetrovi nagnili in viharji upognili. In kakor zraste drevesce, tako bo rastle tudi, ko bo drevo. Potem ga ne more nihče več naravnati. Zato pa je resnična beseda svetega pisma, da na kakršno pot je mladenič stopil, na taki bo ostal, pa četudi se bo postaral. In kamor se drevo nagne, tja bo tudi padlo. Mlad človek je kakor drevesce. Opora mladini v mladih letih proti strastem, ki se budijo z vsakim letom bolj, bo sveto obhajilo.

Sveto obhajilo bo storilo pri njem mnogo več kakor pa kazen. Saj preden gre k svetemu obhajilu, se skrbno pripravi na sveto spoved, kakor pač otrok more; izpraša si vest, spove se in skesa, stori dober sklep, da bo v prihodnje boljši in to velja mnogo več kakor pa ukor.

Ko pride mlad človek na tisti vrh svojih let, kjer se začenjajo pomladni viharji, bo še posebno potreboval notranje moči, da se ohrani, obvaruje pred padci, ki bi sicer bili lahko usodni za vse njegovo življenje. Prav tedaj mu bo Zveličar v močno oporo, ko viharji najbolj nagibljejo to nežno drevesce na vse strani. Mladina, ki se čvrsto drži te svoje opore, ne bo podlegla viharju, saj ima za oporo tako Močnega, ki tudi viharjem zapoveduje.

Brez bojev seveda ne gre, ker žalostna Adamova dediščina tudi v mladini bohotno poganja. Boj ne bo nehal, saj že trpin Job, izkušen v trpljenju, tako pravi, toda volja se bo krepila. Boril se bo fant ali dekle že morda radi tega, da bi mogel drugi dan k svetemu obhajilu. In najboljša priprava za sveto obhajilo je zmagovit boj v vsakdanjem življenju, mnogo boljša kakor pa trenutno navdušenje po čustveni molitvi.

K soncu

Mladina potrebuje veselja, potrebuje sonca, kakor mlada rastlina, ki hrepeni po njem. Kje pa najde čistejšo veselje, kakor pa pri svojem Bogu, ki ji razveseljuje mladost? Veselje je pri mladini pol življenja. Zato pa je don Bosko ponavljal vsakemu svojemu gojencu posebej, pa tudi svojim duhovnim sinovom: „Bodi vesel!“ Zavoljo tega jo je pa tudi vodil k svetemu obhajilu — in vzgojeval je svetnike. Marija poje Magnificat, ko pride Gospod k njej. Koliko poklicev je don Bosko prav s svetim obhajilom vzgojil!

Pa sveto obhajilo mladino ne samo obvaruje pred grehi, sveto obhajilo ji je tudi v zdravilo. Človek je tako nadložen, toliko dušnih boleznih ima, vsake vrste. Ta je ošaben, drugi trmast, tretji vdan grdi strasti in tako dalje. Za vse te bolezni je zdravilo — sveto obhajilo. Jezusova presveta kri in njegovo presveto telo je zdravilo za vse naše duhovne bolezni — strasti, za vse naše grehe. Ta presveta kri človeka opere grehov in ko jo zavzije, ga poživi in mu dá novega življenja. In če mladenič pade zopet in zopet, mora zopet in zopet k svetemu obhajilu, kakor tudi večkrat gremo k zdravniku, ako je treba, nekateri hodijo celo življenje.

Hudobni duh nima več toliko moči nad mladeničem, ko je vredno prejel presveto božje Telo. Kakor tedaj v sinagogi, ko je bil Jezus le blizu, pa mu še ni ukazal, da gre iz človeka, pa je že vnaprej kričal, naj ga nikar ne nadleguje.

Sveto obhajilo tudi samo po sebi deluje v človeku in ga krepi. Saj vsak lahko po sebi ve, koliko laže se brani skušnjavcem po dobro opravljeni sveti spovedi in svetem obhajilu! Pa tudi iz izkušnje lahko ve, da čim dlje ne gre, tem hujši so boji in težja je zmaga.

Svetli zgledi

Krasen zgled so nam prvi časi krščanstva, ko so kristjani šli na morišče. Kje so dobili tako moč, da so se veselili smrti in da so se pogani čudili njih pogumu? V evharistiji! Celo domov so jo nosili in v nevarnem trenutku použili Gospodovo Telo, potem pa šli pogumno na morišče.

Ko so Saraceni oblegali samostan svete Klare v Asiziju, je svetnica vzela monštranco, šla na obzidje, in Saraceni so kakor od silnega bleska preslepljeni zbežali spred samostana. — Vsaka duša je kakor trdnjava, ki jo oblega sovražnik — hudobni duh. Toda mladenič ali mladenka, ki je bila pri svetem obhajilu, je kakor živa monštranca, ki se je sovražnik boji. Sveto obhajilo je kakor zapirajoči topovski ogenj na sovražnika, ki mu zapre pot do nas.

Vse druge pobožnosti so spričo evharistije kakor sončni žarki, kakor utrinki od sonca.

Edina rešitev

Ako denejo še tako nežno sadje, ki se sicer v par dneh pokvari, v sladkor ali med, se ohrani kakor sveže celo leto.

Srce mladine je tako občutljivo in tako lahko se pokvari; da se ne bo, se mora konservirati, da se tako izrazim, v Kristusovi krvi.

Rešitev mladine je v svetem pogostnem obhajilu pa nikjer drugje. Vzgoja brez obhajila je jalova, ne bo obvarovala mladine pred grehi, zlasti še pred grehi mladosti ne, pa je tudi nič drugega ne bo dvignilo iz globin greha, ako je že vanj zapadlo.

Don Bosko je to dobro vedel, zato je svoji mladini tako priporočal ta sveti zakrament, ker je vedel, da je brez njega ne bo mogel vzgajati.

Tako trepetamo za našo mladino, kaj bo z njo. Kaj bo, že lahko naprej vemo in v veliki meri tudi sami sodelujemo: ako bo vzljubila Jezusa v evharistiji in se hranila s tem kruhom močnih, potem se nam ni treba bati za njo in za bodočnost. Zatorej recimo odkrito: ni dobre ne prave vzgoje brez evharistije!

Jezus male k sebi kliče

Odmevi iz Buenos Airesa

107 tisoč otrok naenkrat pri svetem obhajilu! Takega dogodka še nihče ne pomni. Niti pričakovali jih niso toliko. Sprva so mislili, da se jih bo priglasilo največ kakih 40 do 50 tisoč, saj je že to ogromno število. Tik pred zadnjim dnevom pa se jih priglasilo nad 100 tisoč! Razvrstili so jih v velikem Parku Palermo. Ob sedmih so prvi vozovi pripeljali mladino na mesto, ob osmih in deset minut pa je bilo že vseh 100 tisoč razvrščenih in se je pričela sveta maša. Vodili so vse po ojačevalcih, da so se povelja natanko slišala. Med drevoredi je bilo po 25 tisoč mladine v dveh vrstah. Zvočniki so naznanjali posamezne dele svete maše, ki se je brala na velikem oltarju, da so mogli vsi slediti. Ko je prišel čas obhajila, je k posameznim oltarjem, kjer se je na 60 oltarjih naenkrat opravljala sveta daritev, pristopilo 250 duhovnikov. Pripravljene avtomobili so jih nemudoma odpeljali na mesto k obhajancem. Vsak duhovnik je imel točno določeno vrsto, ki jo bo obhajal. V dolgem špalirju se je mladina razvrstila in v 25 minutah je bilo obhajanih vseh 107 tisoč. To je bila zares silna organizacija, vse do potankosti premišljeno in določeno.

Kako vneto so se pripravljali celo najmanjši na to slovesno sveto obhajilo! Menili so, da šest ali sedemletni ne bodo mogli, saj se ni vedelo, kako dolgo bodo morali čakati in biti tešč. V neki šoli se je spletel tale mični pogovor: Sestra je rekla neki deklici, še prav majhni, da ona pač ne bo mogla v Buenos Aires k svetemu obhajilu, ker ne bo mogla biti tako dolgo tešč in bi omagala. Deklica se po treh dneh zgleda pri sestri in ji pravi: „Častita, lahko bom šla k svetemu obhajilu v Buenos Aires. Včeraj in predvčeršnjim sem se do poldne postila in mi nič ni bilo, pa bom tudi tedaj lahko tešč, še dlje.“ Kaj je sestra hotela? Takemu hrepenenju mlade duše po Zveličarju se ni smela ustavljati.

Pa še nekaj je skrbelo organizatorje tega obhajila. Vremenske opazovalnice niso nič kaj dobro napovedovale za tiste dni. Statistika pa je tudi povedala, da je že 16 let v dneh med 10. in 14. oktobrom bilo slabo vreme, povečini deževno in je kaj verjetno, da bo tudi letos. Zlasti otroci, ne samo tisti, ki so imeli srečo

iti v Buenos Aires, ampak tudi drugi po svetu, so goreče molili za lepo vreme v dneh kongresa in izprosili so ga. Da je bilo lepo vreme, ni bil sicer čudež, toda kdo more trditi, da je bil le goli slučaj? Ali molitev zares nič ne premore? Ali Gospod ne zapoveduje vetrovom in vremenu?

Po svetem obhajilu je bilo svojevrstno simbolično darovanje. Dva tisoč dečkov in deklic se je uvrstilo, vsak je imel košarico, v njej pa ali kruh in žito ali pa nekateri grozde, ki so jih nalašč za to poslali iz vinogradov iz Mendoza. Šli so ti otroci mimo velikega oltarja pod velikim križem ter je vsak mimogrede odložil svoj dar. Dočim so ti polagali darove, so njih tovariši prepevali evharistične pesmi, ki jih je spremljala godba, prenašana po zvočnikih.

Zajtrk obhajancev

Jezus je nekoč dejal: „Smili se mi množica, toliko časa je že pri meni, pa nima kaj jesti“. In nasitil jih je s čudežnim pomnoženjem kruhov. Prav tako so organizatorji sv. obhajila mladine dejali, da je ne smejo odpustiti lačne. Potrkali so na vrata plemenitih ljudi in ti so se prav po knežje odzvali njih prošnji. Francoska tvrdka za čokolado je bila koj pripravljena vsem stotisoč otrokom postreči s toplo čokolado, druga tvrdka s keksi in piškoti pa je postregla vsem s pecivom, tako da je vsak dobil prav dober in topel zajtrk. Bilo je pripravljenih veliko število voz, vsak je imel za tristo otrok tople čokolade in na dano znamenje so se kotli odprli in zadišalo je po parku. Med mladino je završalo in nastalo živahno veselje.

V slabih dvajsetih minutah je bilo vse razdeljeno in tudi že pospravljeno. Kardinal Pacelli se je usedel v odprt avtomobil, se peljal skozi vse štiri drevorede parka, koder so bili razpostavljeni mladi ljudje, in jim je voščil dober tek. Mladina pa ga je burno pozdravljala.

Vse skupaj s sv. mašo vred ni trajalo niti dve uri, saj še ni odbila ura deset, ko se je kardinal vrnil z avtomobilom.

Kaj vse zmore dobra organizacija!

Vse to je vodil salezijanec Borgatti in čudovito lepo izpeljal.

Koliko mladine bo pa na ljubljanskem kongresu pri sv. obhajilu? Čim več jih bo, tem obilnejši bo božji blagoslov za našo ožjo in širšo domovino.

Iz naših misijonov

Don Boskovo slavje v Indiji

Odkar so zvonovi s cerkve sv. Petra v Rimu naznanili don Boskovo poveličanje, odtlej ni nehala doneti njegova slava. Razšla se je po vsem svetu. Velike slovesnosti so se vršile v Aziji, v zadnji Indiji, zlasti v Šilongu. Vse mesto je bilo pokonci, ne samo kar je krščanskega, ampak zgenilo se je celo pogansko in protestantsko prebivalstvo. Na križiških cest je v vseh tamkajšnjih jezikih bil podan program slovesnosti. Poganski dnevnik pa je celo v posebni bogati ilustrirani izdaji prinesel don Boskov življenjepis in podatke o njegovem delu.

Na predvečer praznika je naš grič, na katerem stoji zavod, predstavljal krasno sliko. Nešteto slavolokov, brez katerih ni nobene slovesnosti v Indiji, se je vzpenjalo nad cestami in pred cerkvijo ter pred zavodom. Mogočni zvočniki, kar je silo iznenadilo prebivalce, so začeli z grmečim glasom dajati povelja in urejevati množico. Ko je bilo že vse pripravljeno, so se začeli zgrinjati romarji od vseh strani. Iz pozdravov si lahko spoznal, da je prišlo kakih 15 rodov na don Boskov praznik.

Ginljiv je bil prihod rodu Garos. Celih osem dni so popotovali skozi gozdove in prebredli in prevozili reke, ker so hoteli, da bi praznika ne zamudili. Ko so prišli na cilj, so pocepali pred cerkvijo popolnoma izčrpani, da niso mogli niti besedice spregovoriti, toda iz oči jim je sijala radost, da so še pravočasno dospeli.

Največ hrupa so delali romarji iz Tezpurja, ki so imeli s sabo trideset velikih bobnov in tristo ljudi. Neprestano so gnali veseli Jaj, jaj, jaj! Kmalu so prišleci napolnili ves prostor, ki je določen za telovadbo. Sto provizoričnih kuhinj je za to ogromno množico kuhalo riž. Prezanimiv je bil pogled nanje, ko so se spravili nad riž, ga grabili s prsti iz skled in veselo zobali svojo priljubljeno jed.

Vsi so se tu čutili člane ene velike krščanske družine.

Proti večeru so dospele cerkvene in svetne oblasti. Možnarji so pokali, umetni ognji so švigali pod nebo, godbe so igrale in ljudstvo je vzklikalo gostom v pozdrav. V temnem ozadju nočnega neba pa je gorelo v električnih lučicah drago nam don Boskovo ime.

Za tisti večer je bilo tudi določeno, da se odkrije lep spomenik — Kalvarija — v spomin na 19 stoletnico odrešenja. Ko je padel bel zastor, se je prikazal Zveličar na križu, ki je s široko razprostrtimi rokami objemal vse, ki hočejo biti njegovi.

Drugi dan, 9. novembra, določen za don Boskov praznik, je že od ranega jutra prihajalo nešteto mladine in ljudstva od vseh strani. Povsod petje in vzkliki don Bosku, ki je med svojimi Indijci, o katerih je tolikrat sanjal, zdaj praznoval svoj praznik.

Iz glavnega trga, ki ga je poganski magistratni svet posvetil don Boskovemu imenu, se je priredila kakor velika dvorana, vsa opletana z venci. Na sredi trga se je veter poigraval z belo zaveso, ki je zakrivala nekoga. Neki bosopetec je splezal na podstavek, ker je videl izza zaveso črno suknjo, pa je na vsak način hotel zvedeti, kdo je tam zadaj, splezal je na podstavek, radozno odgrnil zaveso, potem pa planil na tla in kliknil svojim: „Saj sem rekel, prav on je, don Bosko je.“ Vtem so prišle svetne in vojaške oblasti mesta ter so zavzele prostor na častnem odru. Poleg naših škofov so sedli angleški minister, mohamedanski profesor, razne indijske osebnosti in celo en budistični redovnik s svojim širokim rumenim plaščem. Ko so bili vsi prostori zasedeni, je spregovoril novi škof mons. Mathias. V krepkih potezah je predočil ubogega pijemonteškega duhovnika, kako si je s svojo dobroto znal osvojiti ves svet in vse narode. Ob koncu govora se je razlegel klic: živel don Bosko v bogve koliko jezikih. Godbe so zaigrale, množica je zašumela v radostnem razpoloženju. Medtem je guverner odkril spomenik; zastave in bandera so se poklonila velikemu očetu mladine in velikemu misijonarju. Guverner je spregovoril kratek pa navdušen govor poveljučujoč velikega moža in spodbujajoč navzoče, naj se ogrejejo za njegove vzvišene ideale.

Posvečenje novih škofov

Drugi dan, 10. novembra, je bil najslovesnejši dan. Sveti oče je mons. Mathiasu dovolil, da sme biti posvečen skupno z drugim salezijanskim indijskim škofom monsig. Ferrandom. Posvetil ju je mons. Perrier, nadškof iz Kalkute. Na prostem

so priredili oltar, tako da je vse ljudstvo moglo prisostvovati posvečenju.

Prvo čast sta nova škofa hotela izkazati svojemu velikemu očetu don Bosku v slovesni procesiji, ki je zavzela skoro vse popoldne.

Množice so se vsipale na obširno športno igrišče; to je last mesta, pa ga je tisti dan odstopilo za don Boskovo proslavo; igrišče se je brž napolnilo. Na sredi je bil prostor za telovadce, ki so množicam pokazali, kaj so se mladci naučili, da proslave svojega zaščitnika don Boska. Don Bosko pa je ves v cvetju (Šilong je mesto cvetja) zrl na to nadobudno mladino, kakor jo je nekdanj v Turinu gledal doli od svoje sobice na dvorišče. Petsto telovadcev, fantov in deklet, je telovadilo na sredi zbrane množice in zelo odobravanje za svojo spretnost.

Najznačilnejša pa je bila točka, ki je ni bilo na programu. Kristjani iz Tezpurja so priredili svoj narodni ples krog don Boskovega kipa, ki je stal na vozu, pripravljen za procesijo. Plesali so okrog njega, bili v svoje bobne, sunkoma dvigali roke v znamenje veselja in so tako počastili svojega dobrotnika. Tako so nekoč plesali v svojih gozdovih krog malikov. Kako jih je vsemogočna krščanska vera temeljito spremenila!

Nato se je razvrstila procesija. Skupine in društva so se ustavile vsaka za svojim praporom. Deset tisoč ljudi se je premaknilo in šlo v procesiji mimo don Boska, ki so ga odpeljali v procesiji med molitvami in petjem. Za procesijo je šlo vse: katoličani, protestantje, mohamedanci, pripadniki indijske vere. Oratorijanci iz desetih naših oratorijev, iz mesta in okolice, povečini še pogani, so prepevali pesmi don Bosku na čast.

Kdo bi kdaj mislil, da bo don Bosko v daljni Indiji doživel tako slavje! Okrog spomenika so se nabirale skupine, ki so se vračale od procesije: mladina, ženske v svojih višnjevih oblačilih, mali Bengalci, razne skupine kristjanov iz doline Bramaputre, skupina Garos, Sinteng, War... nepregledna vrsta... Ko se je prikazal voz z don Boskovim kipom, je zadonelo iz vse množice: Don Bosko, Ki jaj, jaj, jaj!!! Nato je zavladal molk. Razni misijonarji so v različnih jezikih molili posvetilno molitev don Bosku. Blagoslov z Najsvetejšim je bil kakor zagotovilo, da bo prišel blagoslov na to zemljo, ki je pripravljena sprejeti sveto Kristusovo vero.

Značilno je delo, ki se je dovršilo ob

obletnici odrešenja in v salezijanskem letu: Podelili so 5.878 krstov, dočim je bilo l. 1922., ko je mons. Mathias začel delo med Indijci, komaj 448 krščenih. Cerkva in kapel je zraslo od 42 na 314. Število katoličanov pa je poskočilo z l. 1922., ko jih je bilo vseh 5.844, na 37.244. In te duše žive pravo krščansko življenje, saj žive od evharistije. Število obhajil, ki se je razdelilo v tem letu, je doseglo 249.766.

Ustanovljena je zdaj nova škofija z novim škofom na čelu, z možem, ki je že dolgo deloval in pastiroval med tem ljudstvom, da je dobobra spoznal svoje ovce in one so spoznale njega, tako da bo zdaj še z večjim uspehom lahko deloval med njimi. Bog blagoslovi po don Boskovi priprošnji njihov trud!

Salezijanski misijon v

Krišnagarju

Krišnagar je pokrajina severno od Bengalskega zaliva, ob izlivu Gangesa v Indijski ocean. Zemlja je ilovnata, pomešana z mlivko, ker je ves ta kraj velika naplavina. Južno od reke Ganges je salezijanski misijon. Sprejeli so ga l. 1928. Prebivalci so trojne vrste. Priseljenci z zapada, povečini pastirski narod, mongolski rod in domačini. Govorijo jezik, ki se najbolj približuje staremu sanskritskemu jeziku. Prebivalcev je 6 milijonov in pol. Med temi je 3 milijone in pol hinduske vere, tri milijone mohamedancev, 40 tisoč animistov, malo nad osem tisoč protestantov, in skoro 7 tisoč katoličanov. Iz Asama so prispeli sem v Bengalijo trije salezijanski duhovniki ter se stalno naselili v tem kraju, kjer zdaj uspešno misijonarijo. Trenutno je v Krišnagarju 9 salezijanskih duhovnikov, pet klerikov, poleg teh delujejo tudi sestre usmiljenke ter domačinke. V Krišnagarju so zdaj poleg kato.iškega škofa še trije duhovniki in župnija, ki šteje 730 duš, dnevno zavetišče, sirotišnica in zavetišče za starce ter še druge ustanove, ki jih vodijo sestre.

V glavnem mestu Bengalije v Krišnagarju so 24. novembra slovesno sprejeli svojega prvega škofa v osebi salezijanca Ferranda. Tisti dan se je vse mesto slovesno odelo v zastave, slavoloke in cvetje, da dostojno sprejme svojega višjega pastirja.

Od postaje do magistrata je škofa sprejelo kakih 1500 katoličanov iz mesta in okolice, na čelu pa je svirala godba iz

Šilonga. Na magistratu je novega škofa slovesno sprejel župan z vsem svojim sovetom in z oblastmi, ki so pa vse poganske. Zupan, pogan, je v lepem nagovoru izrekel nadpastirju dobrodoščilo ter je spomnil, koliko dobrega so že don Boskovi misijonarji v teh par letih storili, kar so tu. Škof Ferrando se je v kratkem govoru zahvalil županu, sosvetu in oblastem za pozornost in naklonjenost, nato pa se je nadškof iz Kalkute zahvalil tudi oblastem za udeležbo pri sprejemu. Sprevod je krenil proti stolnici med špalirjem, ki so ga delali sami pogani. Drugi dan je škof daroval slovesno sv. mašo, pri kateri je po obredniku v bengalščini imel na ljudstvo kratek nagovor. Popoldne pa se je zvrstila procesija z Najsvetejšim.

Po obredu v stolnici je novi škof povabil g. župana mesta v dvorano misijona, kjer so proslavili velikega dobrotnika človeštva — don Boska. Nadškof iz Kalkute je imel govor v popolni bengalščini o don Bosku in njegovem delu.

Don Bosko si je tudi v tem kraju pridobil oblasti in ljudstvo, da to z veseljem gleda na uspehe njegovih sinov na dobrodelnem polju.

Japonska

Don Boskove strokovne šole v Tokijo

Letoŕnji boŕiĉ je bil za nas kaj vesel, saj smo krstili 22 ljudi. Priredili smo ob tej priliki tudi boŕiĉnico. Od vseh strani je prispelo mnogo obĉinstva, najveĉ seveda otrok, ki so se nadejali, da jim bo Jezusĉek kaj prinesel. Prišlo je 1500 deĉkov, toda le 1300 je bilo obdarovanih, ker so se le ti izkazali, da so poseĉali oratorij. Ostalih dvesto je pa za trdno sklenilo, da morajo tudi oni biti prihodnjiĉ obdarovani. Posreĉena je bila misel, da bi obdarovali bratce in sestrice naŕih oratorijancev. Naslednjo nedeljo po svetem Štefanu so jih sami oratorijanci pripeljali, prišli pa so seveda tudi starši. 700 malih je bilo obdarovanih. Pomagali so nam pri tem kristjani in pogani ter sestre usmiljenke, ki delujejo v Tokiju.

Naša tiskarna

Ze od samega zaĉetka smo premiŕljivali, kako bi osnovali strokovno ŕolo v Tokiju, ki je tako potrebna, da pomagamo mladini do kruha. Poŕteno vzgojo bo dobila in ŕe temeljito se bo izuĉila kakega rokodelstva. Za najpotrebnejŕe smo sma-

trali, da postavimo najprej tiskarno, saj brez te ne moremo nikamor naprej, ŕe posebno na Japonskem. In res, koj ko smo zastavili svoje skromno delo, smo zaĉeli izdajati najprej meseĉnik „Don Bosko“. Pa se nismo zadovoljili samo s tem. Zeleni smo tudi pri poganih vzbuditi zanimanje za naŕo vero, zato smo zaĉeli tiskati „Raztresene liste“, kmalu nato pa „Gorĉiĉno zrno“, potem katoliŕska ĉtiva in zabavno ĉtivo ter smo izdali celo evangelij.

Zaĉeti smo morali najprej s tiskarno, ker se le s tem na Japonskem more storiti najveĉ dobrega. Menda nikjer na svetu niso tako ukaŕeljni kakor tukaj, nikjer tako hlastno ne ĉitajo ko tu. Na Japonskem imajo na primer 4609 javnih knjiŕnic, ki ŕtejejo 26 milijonov ĉitateljev na leto. Dnevnikov imajo 1200 z nad 20 milijoni naroĉnikov. Tednikov in meseĉnikov je vseh vrst 6.300. Vseuĉiliŕŕa tiskajo 51 dnevnikov in 782 revij.

Glavno mesto Tokijo ima 194 dnevnikov in 1194 tednikov ali meseĉnikov. ŕtevilo izvodov ŕolskih knjig pa presega sploh vsako priĉakovanje.

Tudi v tehniĉnem in umetnostnem oziru stoji Japonska na prvem mestu. Kar je najboljŕega po drugih civiliziranih krajih, vse to pobere in ŕe izpopolni. Lahko si mislimo, kako se vzgaja mladina ob tem ĉitanju. Oblasti sicer pazijo, da se ne zaneso prevratne ali nenravne misli v drŕavo, toda vsega tudi ne morejo prepreĉiti.

Katoliĉani so osnovali „Katoliŕski tednik“ ter mnogo drugih publikacij, ki teŕe za tem, da ĉimbolj razŕirijo krŕĉansko miselnost med japonskim narodom. Pa kaj je to! Katoliĉani so kakor kapljica v morju. 250.747 jih je na 89 milijonov Japoncev! Vendar pa krŕĉanstvo napreduje od leta do leta. Lani je zraslo za 2780 duŕ. Naŕ misijon ŕteje 1224 katoliĉanov med 2 milijonoma prebivalcev. Lani je poskoĉilo ŕtevilo za 182.

Preĉudna pa so tudi pota boŕja, po katerih jih Bog pripelje k spoznanju prave vere. Vĉasi kaka prireditev, vĉasi kaka beseda, kaka knjiga, kak listiĉ ali karkoli ŕe, da bi se ĉlovek ne nadejal. Zlasti pa je odloĉilno delo katoliĉanov na dobrodelnem polju. Ko pogani vidijo delo usmiljenja do reveŕev in do otrok, se ne morejo ustavljati silni poŕrtvovalnosti in prihajajo do zakljuĉka, da mora taka religija imeti silno moĉ in da je plodovitejŕa nad vse druge. Prav to marsikoga privede h katolicizmu. Ko pogani vidijo

to našo dobroteljsko, se sami organizirajo, da nam pri tem delu pomagajo, tako jim seže v srce.

Verski krožek

Prečudne so včasih razmere in človek ljudi kar razumeti ne more. V mestecu Tsuno je velika šola, mesto šteje komaj 10.000 prebivalcev, šolo pa poseča 2500 otrok. Ravnatelj je brezverec in tudi učiteljstvo, 60 po številu, je brezverno. Pa je vendar prišel ravnatelj na čudno misel, da je vzgoja brez vere kakor mrtva rastlina. Zastonj gojiš posušeno drevo. Zato je dejal, da morajo vendar v kaki veri poučevati, brez vere ne gre. Toda v kateri veri? Tu je težava! V mestecu je 13 različnih ver, med drugimi tudi protestantska ločina. Ti imajo klicarja, ki hodi z bobnom po ulicah in kliče ljudi k službi božji. Tudi katoličanov je nekaj v tem mestu, in sicer je neki evropski duhovnik, ki je neprestano na svojem kolesu in ga je težko dobiti doma, ker hodi vedno okrog in širi božjo besedo, živo in tiskano.

Odločiti pa se je bilo le treba, v kateri naj poučujejo. Sklicali so nekaj natečaj, ki se naj ga udeležijo zastopniki vseh verstev in naj vsak obrazloži svoj nauk. Kljub temu, da se je pobirala vstopnina k temu natečaju, je bilo vendar natrpano ljudi, ki so hoteli slišati, katera vera je najboljša. Seveda pri tem natečaju ni manjkalo malega evropskega duhovnika, ki je razložil katoliški nauk. Mnogim je ugajal in se je videlo, da so bili še najbolj zanj. Vsi drugi zastopniki ver so brezplačno razlagali svoj nauk, le bonci so se dali plačati za svoje instrukcije.

Sklenilo se je na tem prvem sestanku, da jih bo treba še prirediti, in sicer pogosteje kakor pa vsak mesec.

Če kje, se prav tu vidi, kako človek res ne more biti brez vere. Dal Bog, da bi ti ljudje, ki so je tako željni, našli pravo vero in se po njej zveličali!

Človeško srce je tako prazno brez Boga, in le vera, ki mu daje upanje, da bo utešeno njegovo hrepenenje, človeka zadovolji.

Prihodnje leto bo desetletnica, kar smo prišli na Japonsko, in prosimo Boga da bi nam pomagal pri našem delu, dobrotnike pa tudi, da bi nam priskočili na pomoč, da se čimbolj razširimo, saj je polje tako obširno, žetev tako bogata, ženjcev in sredstev pa tako malo!

Pisma misijonarjev

Dolgo je že, odkar se Vam nisem oglašil. Kako rad bi Vam bil že pisal, saj Vam dolgujem mnogo, mnogo; toda v preteklem polletju so se grmadile težave druga na drugo in nikakor mi ni bilo mogoče prijeti za pero in se Vam oddolžiti. Sedaj diham malo prosteje in trdno upam, da se je ozračje nad našim misijonom nekoliko razjasnilo, zato Vam bom lažje dopisoval.

Res, božja roka in previdnost se je pokazala, da nisem padel kot žrtev komunističnega boja; naravnost čudovito sem bil rešen, ko so me napadli v lastnem stanovanju. — Koncem avgusta sem bil srečno končal svoj obisk doli na jugu; imel sem tam nad 60 govorov, žel sem krasne uspehe za duše, krstil sem lepo število poganov. Prve dni meseca septembra sem zopet otvoril novo šolsko leto v naših nižjih, srednjih ter strokovnih šolah v „Siu Čao-u“. Kar nenadno so se pa boji vladnih čet proti komunistični armadi v provinci „Kiangsi“ tako zasukali, da je komunistična drhal z vso silovitostjo prihrumela v naš vikarijat. Boji med našimi provincijalnimi četami in komunisti so povzročili velikansko razburjenje in zmedo. Pač ni bilo časa misliti na dopisovanje, ko smo živeli samo iz dneva v dan.

Okrog 200 otrok je v naši šoli; zavod je v vsem mestu največje poslopje, zato je pa kot nalašč izpostavljeno bombi iz zrakoplova ali topovske krogelje. Odgovornost za toliko mladih življenj, moralna skrb za prehrano, pogosti obiski sumljivih ljudi mi je neprestano begalo po glavi. Odločil sem se že, da bi odslovil vse one gojence, ki imajo kako domačijo ali sorodnike, ostale sirote bi pa v varstvu vladnih čet poslal proti jugu in jim dal za spremljevalca g. Pomattija in še dva klerika, kajti komunisti so pritiskali s severa z vso njim lastno besnostjo. Naša armada pač ni bila dovolj izvežbana, da bi zmogla revolucionarje. Komunisti so pobili mnogo vladnih oddelkov, mrtve izropali in se na lahek način preskrbeli z orožjem.

Kraje „Nom Kong“ „Jan Fa“ in „Lak Čong“ so zasedli prevratneži; misijonarji in kristjani so se poskrili v gore in izpraznili cerkve in šole. Vse je bilo pripravljeno, trepetaje smo čakali izida. V skrajni sili sem hotel tudi jaz vse izprazniti, zapustiti „Siu Čao“ in pobeigniti v gore. Odločil sem se pa, da rajši ostaneva s slugo v zavodu, pa četudi treba dati

Gospod Kerec sprejema v svojem zavodu v Siu Čowu novega papeževega legata mons. Márija Zamina.

življenje. Iste obupne misli se je oprijel tudi prevzvišeni gospod škof Kanazei in je hotel čuvati v družbi svojega kuharja svojo postojanko. Bog pa še ni hotel naših smrtnih žrtev in nas je pravočasno rešil. Čuva nas pač njegova roka!

Iz Kantona so dosepele na pomoč vse čete in precejšnje število letal. V strašnih bojih so odbile vpad v mesto in obenem pognale naše največje sovražnike iz province Kwangtung. Vsa vihra je zdvijala na severozapad v misijon g. Gederja. Bil sem zanj v velikih skrbih. Dolgo ni dospelo od njega nobeno poročilo. Mislil sem že, da so ga zarubili ali pobili. Slednjič se je oglasil iz svojega skrivališča v „Lio-Caou“. Poslednje pismo pa je poslal že iz svoje postojanke v Tung-Pi. Pri-poveduje mi, da so jo komunisti tudi tam izkupili, vendar se klati okrog polno roparjev, ki ga ves čas nadlegujejo. Vsi smo pa prepričani, da nas vedno sožitje z roparji ne straši toliko in ne ovira tako močno pri delu kot krvoločna komunistična krdela. Lahko Vam zagotovim, da smo precej pomirjeni in da so naše postojanke vstale k novemu delu in življenju. Hčere Marije Pomočnice so prav tako neustrašene ostale na svojem mestu, le iz „Lok-Conga“ so se za časa napada preselile v Siu Čao.

Bog nas pa hoče preiskusiti še z drugo prav hudo nadlogo in sicer v gmotnem in finančnem oziru. Vse premoženje, šestdeset tisoč mehikanskih dolarjev, smo izgubili. Ker je banka, kjer je bil denar naložen, čez noč propadla. Tako smo bili izpostavljeni dvojnemu zlu: vojni in bedi. Res je, kogar dobri Bog ljubi, ga tudi

tepe. Z nekim prikritim veseljem sem torej pričakoval komuniste in bil pripravljen umreti, ne vem pa ali je bilo to hrepenenje po mučeniški smrti, ali pa sem videl v smrti izhod za odložitev težkega bremena, ki mi je padlo na ramena. Vsak dan pa prosim Boga, naj mi dá srečno smrt, pa naj bo mučeniška ali naravna.

Čudež pa je, da nas Bog ne zapusti v največjih stiskah. Vkljub lakoti in bedi smo obdržali vse misijonske postojanke. Vaša pošiljka 81 funtov nam je začasno dobrodošla. Vaša zadnja pošiljka 10 funtov pa je dospela prav na predvečer velikega praznika don Boskove kanonizacije. V največji sili nam je torej priskočila na pomoč božja previdnost prav po Vas. Naše sirote se Vam s sklenjenimi rokami zahvaljujejo in prosijo nadaljnje pomoči in naklonjenosti.

Menil sem že, da se je Sueški prekop posušil, ker tako dolgo ni bilo glasu od Vas. Jugoslavija pa se je spomnila svojih sinov misijonarjev na daljnem Vzhodu in jim prišla na pomoč. Ljubi Bog bo povrnil pač z bogatimi obrestmi, ki jih na tem svetu ne zmore nobena banka, vsem dragim dobrotnikom. Bral sem v Vašem Vestniku o velikih slavnostih don Boskovih na Rakovniku. Pa tudi mi nismo veliko zaostajali za Vami.

Važna stvar Vam bodi tudi to, da se je v naši škofijski pisarni pričel proces proglasitve k blaženim naših prvih mučeničkov škofa Versiglia in misijonarja Caravaria. Razprava bo trajala menda en mesec. Prič je zelo mnogum in zasliševanja zelo dolga. Sedaj razumem, zakaj zahtevajo kanonizacije toliko denarja.

Ker bom v kratkem zopet nastopil nevarno misijonsko potovanje, se vam vsem priporočam v molitev. Če bi pa kdaj počila vest, da so me ubili, vam pa še posebno priporočam, da molite za mojo ubogo dušo.

Sprejmite, preč. g. inspektor, gg. sobratje, dragi sotrudniki in gojenci, prisrčne pozdrave! S pozdravom Marije Pomočnice in sv. don Boska sem vam vedno hvaležno vdani sobrat

Jožef Kerec
salezijanski misijonar.

Naš požrtvovalni gospod Kerec nam ponovno pripoveduje:

Pred par dnevi so me naglo poklicali v Hongkong in v Makao. Višji predstojniki so mi zaupali novo misijonsko postojanko. Dolgo je prosil monsignor De Zonga in tudi Družba za širjenje vere si je mnogo prizadevala, da so naši vrhovni predstojniki slednjič sprejeli ogromno misijonsko polje v Junanski provinci, daleč pod himalajskim pogorjem. Novi misijonski križ so predstojniki naložili meni. Prve dni aprila bom nameril korak v popolnoma neznani svet. Spremljala me bosta dva gg. klerika: Spanec Fernandez in Litvanec Perkumas. Upam, da bom dospel za veliko noč že na novo polje „Junanfu“. Ker je božja previdnost izvolila prav mene, vas prosim, da se me prisrčno spominjate v svojih molitvah. Po vaših molitvah bo gotovo rosil božji blagoslov na moje delo, ki bo rodilo nebroj sadov nebesom in sveti Cerkvi.

Če govorim po človeško, sem se malo težko ločil od *Siu Čowa*, saj smo se tam težko borili za obstoj naših šol in jim je država končno le priznala pravičo javnosti. Sedaj sem menil, da bom po hudi borbi užival malo miru, pa je Bog hotel, da me je vrtinec zopet zajel. Mirno vam pa lahko zatrdim, dragi prijatelji v daljni domovini, da z veseljem sklanjam rame

pod težki misijonski križ. Kaj vse me čaka v novem misijonu, ve le Vsemogočni. Če me mogoče čaka mučeniški venec, se ga že naprej veselim in hvalim Boga zanj.

Dragi g. inspektor! Veliko prošnjo imam do Vas in vseh dragih sobratov. Pošljite mi v pomoč kakega sobrata duhovnika in še klerika bogoslovca, da mi bosta pomagala. Naša inspektorija se je zelo raztegnila, ker smo odprli mnogo novih postojank, osebja pa silno manjka. Upam, da se bo vsaj eden našel med vami, ki se bo žrtvoval za našo sveto stvar.

Moj novi misijon se na severu naslanja na Himalajo, na jugu ima za sosedo Siamsko državo, na vzhodu pa Tongking in provinco Kwangsi. Pokrajina leži 2025 m nad morjem. Je to obširna planjava, zelo rodovitna in bogata z divjačino. Prav mnogo je slonov. Ves Junan ima približno 13,000,000 prebivalcev; torej toliko, kolikor vas je Jugoslovancev. Dela bo mnogo, jaz sem pa tako majhen. Gg. klerika mi bosta lahko veliko pomagala vsaj v šolah, ki jih nameravam odpreti. Moj program je, odpreti oratorij, osnovno, srednjo, obrtno in poljedelsko šolo, če mi bo mogoče. Mogoče mi pa bo, če bom imel veliko požrtvovalnih sodelavcev.

Končno sem še prisiljen, da nadlegujem in prosim vse Jugoslovane. Prihitite mi na pomoč z gmotnimi sredstvi po svojih močeh. Na novo postojanko odhajam samo s svojo borno obleko in knjigami, prepuščen na milost in nemilost velikemu pomanjkanju. Molite za naše zdravje, ki je tako velik pogoj za uspešno delovanje. Vsi trije se bomo morali učiti, jaz na stara leta, novega jezika.

Sprejmite vsi prisrčne pozdrave v pre-svetem Srcu Jezusovem, ki naj nas po smrti vse združi v večni slavi svojega neminljivega kraljestva!

Vaš vdani sobrat

Jožef Kerec
salezijanski misijonar.

Po salezijanskem svetu

„Don Bosko“, v pristanišču v Nici

Meseca januarja se je v starem pristanišču Nici zasidral lep parnik, ki je nosil don Boskovo ime. Parnik je bil kupljen na Angleškem in je nosil ime „Sirija“. To ime pa je bilo že dano drugim par-

nikom, zato so iskali novega patrona, po katerem so hoteli prekrstiti parnik. Predložena je bila lista slavnih ljudi, ki naj bi parnik nosil ime katerega izmed njih. Med drugimi je bilo tudi ime Don Boska.

Neka odlična salezijanska sotrudnica navetuje, naj izberejo don Boska za pa-

trona. Njegovo ime je po kanonizaciji znano po vsem svetu. Poleg tega pa je tudi mogočen zaščitnik. Ne bo napak, če izberejo takega variha in patrona svoji ladji. Gospa je prepričala kapitana in je res v ministerstvu predložil don Boska za patrona parnika. Bilo je sprejeto.

Izbira se je izkazala za zelo srečno, saj je bil parnik s prejšnjim imenom že obsojen, da bo radi krize moral v luko, kjer bo počival, ker ni imel kaj prevažati. Ko so izbrali novo don Boskovo ime, se mu ni bilo treba umakniti v začasni pokoj, ampak stalno vrši svojo službo in kroži po Sredozemskem morju.

Salezijanski spomini na kardinala Bourna

V prvih dneh letošnjega leta je umrl kardinal Bourne, nadškof v Londonu. Salezijanci imajo lepe spomine o njem. Leta 1883. je bil v velikem seminarju v Parizu, ko je don Bosko obiskal Pariz in imel na semeniščnike nagovor. Bourne je hotel odtelet le k don Bosku, tako ga je pritegnil. Res je prišel v Turin, kjer je bil nekaj mesecev celo postulant, da stopi v salezijansko družbo, a njegov nadškof ga nenadoma odpokliče: „Ako se hočeš pečati z mladino,“ je rekel, „je imaš dosti v moji nadškofiji.“ Don Bosko mu je ob slovesu dejal, da naj le gre, ker bo več dobrega storil zunaj kot bi ga v salezijanski družbi.

In res, prav ta je v Londonu kot duhovnik sprejel salezijance in preživel z njimi nekaj dni, da jim je dal napotkov v pastirovanju in jim pomagal v prvih težavah.

Kesneje so ga poklicali v West-Grinstead, kjer so mu poverili kateheturo mladine. Pri svojem delu je imenitno uspeval, ker se je popolnoma ravnal po don Boskovih vzgojnih načelih.

Ko je postal škof v Sutvark je takoj začel misliti na vzgojo zakasnelih poklicev. Razodel je to misel ravnatelju našega zavoda. Tako je dejal: „Nameravam prav po don Boskovem načinu otvoriti nekaj pripravljalni tečaj za zakasnele poklice. Kogar bo zanimalo, bo hodil vsak večer sem na tečaj latinščine, čez dan pa bo hodil v svojo službo. Ako se bo čutil za ta poklic, bo lahko šel v moje malo semenišče, ki ga prav v ta namen nameravam ustanoviti. Ko je postal škof Westminstra, je tudi tam poskusil in se mu je prav lepo obneslo. Vodila so ga don Boskova načela.

Ni čudno, da je tako rad zahajal k nam salezijancem, ko je le količkaj utegnil.

Preživel je v našem novicijatu po cele tri dni. Pomagal nam je odpreti razne zavode, zlasti najzadnjega v Westminsteru, kjer je zaenkrat oratorij, pripravlja pa se za obrtne šole, ki bodo tam dobile velik razmah.

Imel je pravega don Boskovega duha in duha sv. Frančiška Saleškega. Najrajši se je sklanjal k ubogim in majhnim, da jih pridobi za Boga. Do zadnjega je mladino nadvse ljubil. Don Bosko je moral napraviti v onih njegovih mladih dneh zares silen vtis nanj, da ga je takoj pridobil in da ga ni mogel več pozabiti.

Don Bosko na platnu — V Turinu izdelujejo film, kjer bo predstavljeno don Boskovo življenje in delovanje. Prvi del bo obsegal njegova mlada leta do nove maše, drugi pa vse njegovo delo kot apostola in vzgojitelja. Kot zaključek bo pa predvajano don Boskovo slavje, ki ga je lani doživel, ko je bil oklican za svetnika.

Mnogo težav je bilo treba premagati, da se je posrečilo uprizoriti vse obširno don Boskovo delovanje in življenje, saj je tako raznoliko in mnogovrstno! Treba je bilo poiskati umetnikov igravcev, druge pa šele izvežbati za film. Glavne vloge so zasedli znameniti igravci, vodi pa vse delo režiser, ki je dolgo let preživel v Holivudu in je strokovnjak v stvari. Razume se, da je film zvočen.

V filmu nastopajo tudi salezijanci kleriki. Besedilo sta napisala dva salezijanca.

Ni misliti, da bo to kak pobožnjaški film. Nikakor ne! Prezanimiv bo, kakor je prezanimivo že samo don Boskovo življenje. Prav na ta način bodo don Boska in njegovo delo spoznali širši, zlasti mestni sloji, ki bi ga sicer ne.

Naš misijon v Miyazaki na Japonskem povzdignjen v apostolsko prefekturo.

Z odlokom z 28. januarjem je sv. kongregacija za širjenje vere povzdignila misijon, ki so ga poverili l. 1925. salezijancem, v apostolsko prefekturo. Apostolski prefekt je agilni g. Vinko Cimatti. Salezijanci so veseli napredovanja misijona na daljnem vzhodu, bo pa tudi v veliko uteho tamkajšnjim katoličanom, ko so uvideli, da je njih misijon odlikovan. Misijoni na Japonskem mnogo obetajo. Ko bi bilo več delavcev, bi še hitreje napredovalo.

Afrika. — 6. decembra je spet odšlo nekaj salezijanskih misijonarjev na delo v Afriko, v belgijski Kongo. Tu imajo sale-

zijanci 6 osrednjih naselbin, poleg njih pa krog 300 manjših postojank. Delujejo prav v središču Afrike, pod Ekvatorjem, v južni Katangi med 100.000 domačini zamorci. Posebno pozornost obračajo nase salezijanske obrtne šole in druge šole, kjer se izobražujejo črnici in obenem se prav v teh šolah utrjujejo v krščanski veri. Imajo tudi malo semenišče in osnovne šole. Knjige za šole se tiskajo v domači salezijanski tiskarni in v njih jeziku. Po štirih letih strokovne izobrazbe si učenec zagotovi delo in pošteno vzdrževanje.

Trenutno deluje tu v Afriki 50 salezijancev in 25 hčera Marije Pomočnice.

Pastirski list kard. Hlonda, primasa Poljske. — Za letošnji postni čas je izdal naš kardinal Hlond pastirski list „O življenju Kristusove cerkve“. Poljudno in krepko razvija sveže misli o Kristusovi cerkvi. Povzamemo iz njega glavne misli:

1. Kristusova cerkev je vesolja, zares katoliška. Ni samo zunanja organizacija, ampak ima tudi dušo. Zunanjo organizacijo predstavlja papež, nje glava je Kristus, duša pa Sveti Duh. Vsak vernik je član te Cerkve.

Cerkev je vesoljna in ni samo za en narod, zato ne more biti govora o kaki narodni cerkvi. Vsaka narodna cerkev je človeška tvorba in zato že vnaprej zapisana smrti kakor vsako človeško delo. Kristusova cerkev pa je tudi tako narodna, da vsak narod v njej lahko živi svoje lastno življenje in najde v njej svojo oporo. Kristusova cerkev ne more umreti, ne more propasti, ker živi v njej Kristus, ki je enkrat od mrtvih vstal in več ne umre, kakor se izraža sveti Pavel. Tudi v času preganjanja živi, kakor na primer v Rusiji, v Mehiki, vsaj v katakombah — v srcih vernih in bo vstal, ko mu bo napočil čas. Kristus bo v njej vstal od mrtvih.

2. Kristusova cerkev je kvas med narodi. Polagoma pa vztrajno deluje in preobraža narode. Ima pa Cerkev dosti sovražnikov,

Nj. Em. kardinala dr. Avgusta Hlonda, primasa Poljske, je papež imenoval za svojega odposlanca na II. jugoslovanskem euharističnem kongresu.

kakor jih je imel njen Ustanovnik in je to že vnaprej napovedal. Kdor zametuje evangelij, se zaletava v Cerkev in zato je Cerkev v neprestanem boju, ter se po pravici imenuje „vojskujoča se Cerkev“ na zemlji.

Vojskuje pa se tako kakor se je Kristus vojskoval. Odločno je odklanjal zmoto in greh, ljubil pa je tiste, ki so se motili.

Prečuden pojav v Kristusovi cerkvi pa je to, da kljub vsem napadom vedno zmaga in napreduje, in čim bolj jo napadajo, tem bolj napreduje in zmaga ne s silo, ampak z ljubeznijo. Mnogokrat se mora boriti ne samo z zmoto, ampak celo s hudobijo.

Na vernikih pa je, da živijo tako, kakor jih uči sveta Cerkev, da bi nasprotniki ne imeli katoličanom kaj očitati. To je najlepša obramba Cerkve.

Očitajo, da katoličani ne živijo po Kristusovih naukih. Nekateri res ne, pa je Kristus tudi to napovedal, ko je dejal, da bo med pšenico marsikaj ljujke. Pa kljub temu je vendar Cerkev velika dobrotnica narodov! Ona jih je vzgojila v tej civilizaciji, s katero se zdaj ponašajo in ima še danes mogočen vpliv na narode, ker stavlja jezove veletoku poganške skvarjenosti.

Cerkev ne gre z napredkom? — Prav nič ni zastarela, tako je sveža kakor v začetku svojega bivanja ali ko je poživiljena prišla iz katakomb. Da pa se ni mogla razviti, kakor bi se bila lahko, je krivo neprestano kruto preganjanje tudi v civiliziranih krajih, da mora marsikje v katacombe. Ali ni danes splošno mnenje, da je le edino Cerkev kos modernemu antikristu, ki se je zajedel v človeštvo?

Cerkev je napredek vedno spoštovala in ga pospeševala. O tem priča zgodovina. Kar je modernega, da le ni proti krščanskim načelom, pozdravlja in se tudi sama poslužuje v svojem apostolstvu.

Okrožnice zadnjih papežev, zlasti Leona XIII. in Pija XI. so priče njenega sožitja z modernim življenjem.

Cerkev ni sovražna državi. — Kaj takega si more le hudobija izmisliti. Tega ne trdi niti angleška vlada, niti protestantska Holandija, niti liberalna Amerika, niti poganška Japonska. Tako miselnost hočejo vnesti le sovražniki Cerkve in ker ji drugače ne morejo do živega, jo s tem blatijo. Samo tedaj Cerkev ne more sodelovati z državo, če ji ta dela nasilje, da vernikom onemogoča spolnjevanje verskih dolžnosti ali jim nalaga kako drugo vero kot pa Kristusovo. Sicer je pa Cerkev bila in je še vedno najmočnejša opora vsaki državi in vsak dober katoličan je tudi dober državljan.

V Cerkvi božji ne gre toliko za to, da bi zunanja organizacija bila na višku, gre le za to, da bi prevladoval duh Cerkve, to je življenje po milosti božji, zato se mora v njej poživiti zakramentalno življenje, zanesti je treba v vsakdanjost duha in znebiti se polovičarstva.

Ob koncu svojega pastirskega pisma želi primas, naj bi med duhovščino niknilo mnogo Vijannejev, mnogo don Boskov, med inteligenco pa Ferrinijev, kakor med akademsko mladino mnogo Frassatijev.

Kliče na delo za Kristusa, želi, da bi bili vsi sloji prežeti z njegovim duhom. Katoliška akcija mora zaživeti v vsej svoji življenjski sili.

S klicem „Marija, pomoč kristjanov, prosí za nas“ kot pravi don Boskov sin, zaključuje svoje prelepo pastirsko pismo.

Ob 25 letnici smrti božjega služabnika don Rue. — 6. aprila je minulo 25 let, kar je zatisnil oči v sluhu svetosti prvi don Boskov naslednik Mihael Rua. Salezijansko družbo je vodil 22 let. Prejel je od don Boska 700 sobratov, ki so delovali po 64 zavodih med 6 narodi, ob svoji smrti pa je zapustil nasledniku 341 zavodov, ki so bili raztreseni med 31 narodnostmi v Evropi in Ameriki. Družba je štela tedaj 4.000 sobratov.

Don Bosko ga je neizmerno cenil. Rua pa je svoje talente v resnici tudi vse porabil v božjo čast, da jo čim bolj razširi po svetu, zato je lahko z mirno vestjo stopil pred večnega Sodnika: „Prav, dobri in zvesti služabnik, v malem si bil zvest, čez veliko te bom postavil“ (Mt 25, 23).

Mihael Rua je zadnje trenutke svojega življenja prebil v zbranosti in je mislil le na svojo dušo. „Dušo rešiti, to je vse, to je vse,“ je ponavljal. Prosil je svojega spovednika, naj ostane pri njem, da mu bo pomagal ponavljati vzdihljaje, ko se bo bližala zadnja ura. In res, kmalu je prišel njegov zadnji trenutek in z vzdihom „Sladko Marijino srce, daj da rešim svojo dušo“ je mirno v Gospodu zaspal.

Kdor je poznal don Boska in g. Ruoa, je zatrjeval, da lepše kot Rua nihče ne bi mogel odraziti don Boskovih kreposti. Rua je bil pri njem od svojih mladih let. Hodil je v njegovo svetniško šolo. Kdo bi se torej čudil, da je imel tak svetnik takega učenca?

Svetniški, evharistični papež Pij X., je visoko cenil našega Ruoa. Z zagovornikom pri svetniških razpravah, mons. Sallottijem se je nekoč pogovarjal o njegovih kljuntih, pa mu je med drugim tudi tole dejal: „Nadejam se, da niste pozabili tudi na gospoda Ruoa. V njem vidim vse junaške kreposti, ki jih mora imeti svetnik. Kaj neki odlašajo salezijanci, da ne prično svetniške razprave? To je velik služabnik božji! Prej ali slej se bo Cerkev gotovo tudi z njegovo svetostjo pečala.“

Malo prej pa je rekel kardinalu La Fontenu: „Ko bi svetniška razprava bila že započeta tudi za Rua, bi lahko napredovala z don Boskovo vred in bi z njim skupaj lahko bil oklican za blaženega.“

Prosimo Boga, da bo don Bosku sledil prav kmalu tudi prvi njegov naslednik!

Iz naših zavodov

Rakovnik

Rakovnik! To vam je kar majhen svet zase: skoro vse salezijanske ustanove so v njem zastopane. Štiri družine so — in številne družine — pa se vendar vsi dobro razumemo med sabo; zakaj naša Gospa je Marija in naš oče — don Bosko.

Dva pomembnejša dogodka smo doživeli sedaj na pomlad. Ves zavod je pripravil veličastno *akademijo* v Unionu kot priravo za bližajoči se evharistični kongres: evharističnemu Kralju smo javno pokazali, kako smo Njegovi, kako hočemo Njegovi ostati in kako želimo še druge pod Njegovo zastavo pritegniti. Na don Boskov način smo to storili: s petjem in godbo, pa z veselo in preprosto domačo besedo, kakor je to don Bosko delal. Tu smo se znova prepričali, da je don Bosko velik mojster.

Nad vse slovesno smo — kakor vsako leto — obhajali *Veliko noč*. Vstajenje in velikonočna procesija na Rakovniku je nekaj posebnega: to je domena naših mož in fantov iz okolice. V čast in dolžnost si štejejo, da ta dan pokažejo svojo vdanost Gospodu s tem, da ga spremljajo na pohodu med svojimi domovi. Mož in fantov je bilo letos v procesiji vsaj toliko če ne še več kot žená in deklet. — Sploh pa se zavod in vsa okolica čuti vedno bolj za eno samo družino. Druži nas Marija Pomočnica, don Bosko in oratorij. To se je letos še posebno pokazalo. V okrilju oratorija so se v postnem času vršile štirikrat duhovne vaje: najprej za matere, potem za dekleta, nato za fante in nazadnje — cvetni teden — za može. Po taki duhovni prenovitvi je bila Velika noč pač lep praznik.

Naš oratorij je drugi dom za fante iz okolice. Tu je prilika za vse: za zabavo, za delo in molitev. In vse mogoče družbe, družbice in odseke dobite tu. Večji so organizirani v Mladeniškem krožku, športniki posebej v klubu, ki nosi ime „Korotan“, manjši v Marijinem vrtcu, v družbici „Malih misijonarjev“ in pri mini-

strantih; smetana vseh, je pa zbrana v Katoliški akciji: to je četa kakih trideset fantov, ki nič hrupa ne ženo, tudi reklame ne uganjajo, temveč delajo.

In svoj „časopis“ ima naš oratorij! Imenuje se „Tiči“, ker je pač glasilo tičev, (nekaj vam jih slika kaže). Ti „Tiči“ zletijo, kadar so godni — včasih na mesec dvakrat, včasih v dveh mesecih trikrat — kakor vreme kaže. — Najlepše življenje v oratoriju je zdaj v Marijinem mesecu. Vsak dan se zbere do 150 fantov, ki se najprej malo pozabavajo na igrišču, potem pa v svoji kapelici opravijo majniško pobožnost: kratek govor o Mariji in blagoslov z Najsvetejšim. Domov jih pa spremlja Marijina pesem, ki se v majniški večer razliva raz stolp.

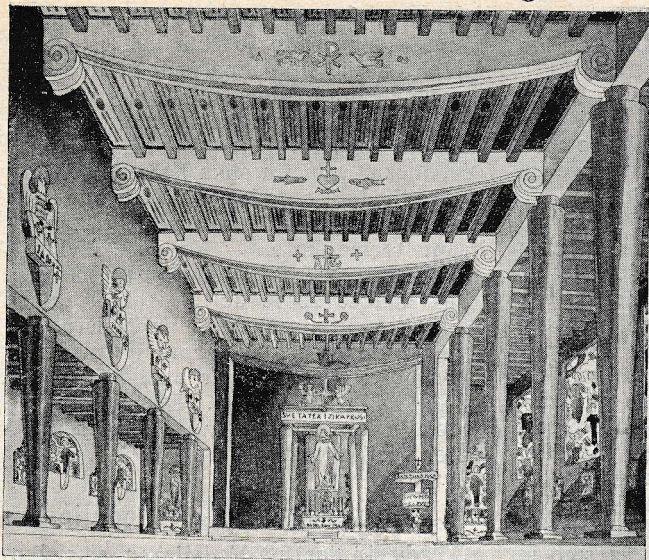
Mladinski dom na Kodeljevem

Mladinski dom na Kodeljevem se redkokrat oglasi v Salezijanskem Vestniku. Tam se dela mnogo, a tiho. Malo je salezijanskih zavodov, kjer bi bilo toliko katoliških organizacij kakor v Mladinskem domu. V zadnjem času se je začelo posebno živahno delovanje za salezijansko sodelništvo. Razdelilo se je na tri oddelke: sodelništvo mož, sodelništvo fantov in sodelništvo žen in deklet. Vsak oddelek ima svojega predsednika, podpredsednika in odbornike. Namen sodelništva je katoliško življenje v Mostah, zato se skuša pritegniti vse, kar je katoliško mislečega, — je nekaka katoliška akcija. Da se ohrani navdušenje za delovanje, sta se odločila za moške vsak mesec po dva skupna se-

Najmanjši iz našega oratorija na Rakovniku.

Notranjščina cerkve sv. Terezije Det. Jez. na Kodeljevem.

stanka, za žene in dekleta pa po eden. Prav tako tudi za ožje odbore. Ze začetek kaže, da bo tako poživljeno sotrudništvo velika opora katoliškemu delovanju in življenju v Mostah.

Delovanje za mladino ne spi. Lahko rečemo, da je večina moške mladine v salezijanskih rokah. Pa se tudi dobro pozna, kdo zahaja v Mladinski dom. Verskim nasprotnikom je Mlad. dom zelo neprijeten.

Priprava na velikonočni praznike je bila zelo živahna. Prve dni aprila so imeli duhovne vaje dečki in deklice višje osnovne in meščanske šole. Govoril jim je g. Miha Jenko. Lep je bil prizor zadnji dan duhovnih vaj, ko je več sto dečkov in deklic pristopilo h Gospodovi mizi.

Od 4. do 7. aprila so imeli duhovne vaje možje in mladeniči. Možem je govoril ravnatelj zavoda g. dr. Jos. Valjavec, mladeničem pa g. dr. Jerko Gržinčič. Milost božja, ki je v teh dneh delovala na mnogoštevilne može in mladeniče, ki so tako pridno prihajali h govorom in službi božji, je bila vidna. Njen vpliv se je posebno jasno pokazal zadnji dan, ko so Prevzvi-

šeni z zelo pomenljivim govorom zaključili duhovne vaje in obhajali velikoštevilno četo mož in mladeničev, katerim je veselje igralo na obličju in zvenelo iz besed.

Naravnost nepričakovan obisk pa je bil pri duhovnih vajah od 10. do 14. aprila, ki jih je vodil g. dr. Tomc. S kako vneto so prihajale zjutraj in zvečer žene in mladenke! Pri pogledu na to število krščanskih žen in deklet, ko so tako pazljivo poslušale govore in tako marljivo opravljale pobožnosti, je nehote vstajala misel: Še imamo dobrih žen in deklet! Ta misel je še bolj oživela zadnji dan, ko so žene in mladenke — lahko rečemo — vse brez izjeme pristopile h Gospodovi mizi.

Dnevi teh duhovnih vaj so bili dnevi velikega božjega delovanja in izrednih milosti.

Cerkev sv. Terezike na Kodeljevem

Sotrudniki in sotrudnice! Težki so časi, toda pogum! Tudi v težkih časih se z malimi prispevki lahko ustvarijo velika dela. Združene moči so vsemogočne. Zato kljub težkim časom mirno zremo v bodočnost, ker vemo, da imamo dobre sotrudnike in sotrudnice, ki so združeni z nami. Z združenimi močmi smo zgradili krasno sveetišče Marije Pomočnice na Rakovniku in z združenimi močmi bomo zgradili veličastno cerkev sv. Terezike na Kodeljevem. Prepričani smo, da boste odgovorili: „Da, z združenimi močmi jo bomo zgradili.“

Vsi don Boskovi veliki ustavi so bili zgrajeni z malimi prispevki. Bog sam hoče — kakor se zdi — da s takim delovanjem ohrani vez med sotrudniki in salezijansko družbo in jim nudi priliko, vedno delovati

---

Salezijanski zavod na Rakovniku bo o priliki eharističnega kongresa imel za sotrudništvo na razpolago tale prenočišča: Postelje (do 100) v skupnih spalnicah proti odškodnini 6 Din. Navadna ležišča na slami (okrog 800) proti odškodnini 2 Din. Kdor želi imeti katerega teh prostorov, naj se takoj priglasil!

Tistim, ki se bodo pravočasno priglasili, se pošlje prigrasnica, ki jo mora poleg kongresne izkaznice prinesiti s sabo. Ako v teku enega tedna ne dobi odgovora, je znamenje, da so vsi prostori že zavzeti.

Cerkev na Rakovniku bo vse tri noči odprta (28., 29., 30. junija).

za dobre namene ter si zbirati zaklade v nebesih. Tudi cerkev sv. Terezike na Kodeljovem bo zgrajena s posamnimi dinarji, katere bodo dobri sotrudniki in sotrudnice deloma darovali deloma zbrali. Nihče naj ne reče: „Zbirati dinarje se ne splača.“ Kar pogumno z dinarji in za dinarji!

Za kubičen meter zidu.

Od 15. februarja do 15. marca so darovali oziroma zbrali za kubičen meter zidu naslednji:

Cotman Franc (D. 1000) — Obitelj Babnik — T. Ivanka — Verovšek Rudolf (D. 954) — Babnik Jože — Logar Anton (D. 345) — Pogačar Anton — Elizabetna konferenca Moste — Intihar Terezija (D. 336) — Modic Marija (D. 335) — Crček Terezija — Cvetko Frančiška — Mozetič Jos. — Fajdiga Marjeta (D. 330) — R. K. Moste (D. 360) — Cerne Franc — Baron Kodelli — Lončar Miloš (D. 1342) — Mikunda Neža — Burkele Alojz (D. 940) — Velikonja Matko — Velikonja Antonija — Trček Alojzija — Železnik Marija — Bizjak Rozalka (D. 897) — Obitelj Videmšek (D. 753) — Neimenovana iz Ljubljane — Mlakar Marija — Sever Helena — Motore

Jozefa — Mrzel Cecilija — Škrabec Jernej — Bezljaj Jedert — Mlakar P. — Martinčič Ivanka — Ule Alojzija — Hauptman Marjeta (D. 403) — Klemenčič Marija — Verovšek Antonija — Kocmur Franja — Cvek Fran — Vincencijeva konferenca Moste — Otoničar Amalija — Kračan Jozefa (D. 370) — Planinc Mihael in Neža — Bračko Terezija (D. 303) — Dolničar P. (D. 592) — Belec Uršula — Ferlinc Marija (D. 350) — Neimenovana — Bezek Marija — Rozman Terezija — Mihelčič M. — Kuss Fr. — Zupane Kati — U. A. — L. V. — Sch. Fr. — Sadar Marjeta — Smolik R. in A. — Horvat Katarina.

Štiri osebe so dale več srebrnih kron. — D. J., Goriča vas, en zlat prstan. — T. A., Celje, en zlat obesek.

Sveta Terezika naj vsem darovavcem obilno poplača.

Gorečnost sotrudnikov in sotrudnic je neugasna. Ko zbere za en kubičen meter, se vrže na drugega in tako najdemo lepo število sotrudnikov in sotrudnic, ki so poslali že za dva, tri kubične metre, nekaj celo takih, ki so poslali za štiri. Prepričani smo, da bodo to gorečnost ohranili, dokler ne bo cerkev popolnoma dovršena, saj jih k temu spodbuja sv. Terezika.

Milosti Marije Pomočnice

Marija Orač iz Šmarja pri Jelšah piše: „Ana Grobelšek se iskreno zahvaljuje za ozdravljenje po priprošnji Marije Pom. in sv. Janeza Boska. Bila je zelo bolna na zastrupljenju. Domači zdravnik je rekel, da ne more nič pomagati in da naj jo hitro spravijo v bolnišnico. Odnegli so jo iz domače hiše kakor mrliča. In v celjski bolnišnici so jo sprejeli zdravniki prav brez vsakega upanja, da bi jo ozdravili, češ, da v taki bolezni ozdravi izmed sto komaj le eden. To je bilo v začetku novembra. Ko jo je šla njena sorodnica obiskat, so rekli zdravniki, da je reva izmed vseh bolnikov najslabša. A ona, bolnica, še mlada mati štirih otrok, je zvesto zaupala v pomoč Marije Pom. in sv. Janeza Boska, da ji bosta sprosila zdravje. Večkrat je dala poslati na Rakovnik za sv. maše in devetdnevnice. Z veseljem sem ji ustregla in sem bila prepričana, da jo bode Bog uslišal, posebno, ker je svoje otroke vzgajala v pravem verskem duhu. In res je po štirih mesecih lahko šla iz bolnišnice. Ko se je

poslavljala, se je tudi zdravnikom zahvalila za njih trud, da so jo tako skrbno zdravili, a višji zdravnik jo zavrne, češ, da se tu ni izkazala moč zdravnikov, ampak nadnaravna pomoč božja.“

Morala sem iti k neki družini v postrežbo, kjer so imeli nalezljivo bolezen. Obljubila sem Mariji, da se ji zahvalim v Vestniku, ako me obvaruje bolezn. Marija me je res uslišala, zato se ji tisočerno zahvaljujem. *Neimenovana*, Planina pri Sevnici.

Fantek mi je padel v lonec vrele vode in se močno opekel. Vsi so obupali nad njegovim ozdravljenjem. Ko je otrok v strašnih bolečinah skoraj umiral, sem padla na kolena in klical za otrokom v naročju: „Marija pomagaj!“ Prav tako je klical tudi otrok. Drugi dan so strašne rane začele kazati znake zboljšanja. Iz hvaležnosti do Marije Pom. sem potem poromala z možem in otrokom na Rakovnik. — Obenem se zahvaljujem Mariji, da me je rešila iz smrtne nevarnosti v bolnišnici, in se zopet zaupno obračam k njej v neki novi veliki stiski z zaupa-

njem, da mi bo Marija zopet gotovo pomagala. V. M., Sv. A.

Mariji Pom. in sv. don Bosku se pri-srčno zahvaljujem za milost ozdravljenja. Od l. 1933. sem imela zlomljeno nogo, ki se nikakor ni hotela pozdraviti. Končno sem se zaupno zatekla k Mariji in don Bosku za pomoč. Bila sem uslišana in sedaj lahko hodim brez palice. Z. L., Sv. Pavel pri Preboldu.

Moj mož je bil hudo bolan, da so prišli gospod z Bogom v hišo in ga z vsem potrebnim pripravili za zadnjo uro. Tedaj smo začeli moliti devetdnevnicu na čast presv. Srcu Jezusovemu, Mariji Pom., sv. Janezu Bosku in Mali Tereziki, da bi sprosil zdravje. In res kmalu se mu je začelo boljšati. Prepričana sem, da je k temu pripomogla devetdnevnicu. *Ivanka Vidrih*, Št. Peter pri Novem mestu.

Mariji Pomočnici, sv. Janezu Bosku in Mali Tereziki se zahvaljujejo: *M. S.*, Škofja Loka, za ozdravljenje hudo bolnih nog; — *A. Koritnik*, Stara vas pri Vidmu za uslišano prošnjo v veliki važni zadevi in za prejete dobrote; — *M. K.*, Št. Ilj nad Turjakom, za pomoč v težavni zadevi; — *Ž. Š. S.* za več uslišanih prošenj; — *M. Jesih*, za zdravje sinčka; — *Neimenovana*, Rovte, za uslišane prošnje v važnih zadevah; v zahvalo daruje zlato srce; — *P. F.*, Sv. Križ pri Ljutomeru, za uslišano prošnjo; — *I. Rihar*, Ljubljana, za pomoč v hudi stiski; — *R. T.* iz Sevnice za zdravje; — *Neimenovana*, Bled, za ozdravljenje hudo bolne noge; — *M. K.*, V. g., za hitro ozdravljenje svojega sinčka; — *Neimenovana* iz Dobrave za čudežno pomoč in rešitev v težki zadevi po opravljeni devetdnevnicu na Rakovniku; v zahvalo daruje srebrno srce; — *Potočar A.*, Mirna peč, za vse neštevilne milosti in se še nadalje priporoča njeni milostni pomoči v neki važni zadevi; — *M. T.*, Zg. Brnik (Cerklje), za uslišanje v velikih in važnih zadevah; — *Ritonja Terezija*, Sv. Miklavž pri Ormožu, za ozdravljenje obolele živali; — *R. J.*, Ljubljana za uslišanje v sodnijski zadevi; isto *Neimenovana* od Sv. Jurija ob Taboru; — *M. S.*, Višnja gora, za dušno zdravje.

Za uslišane prošnje se zahvaljujejo še sledeči: *Škrabar Marija*, Moravče; *R. M.*, Dečna sela, (Artiče pri Brežicah); *Neimenovana* iz Sostrega; *Bukovnik Elizabeta*, Marenberg; *Gomboc T. in V.*, Gederovci; *Neimenovana*, Sv. Anton v Slov. goricah. — Za prejeto zdravje pa sledeči: *Munda Otilija*, Ključarovci (Sv. Tomaž pri Ormožu); *M. O.*, Ljubljana; *K. B.*, Goropeke (Žiri); *Š. F.*, Škofja Loka; *Bajc Franc*, Sv. Jakob v Slov. goricah; *Cerjak Franc*, Poklek, (Podsreda); *E. V.*, Štrigova; *Malovrh Katarina*, Butanjevo (Polhov gradec); *Hlupar M.*, Semič; *Neimenovana*, iz Polzele; *Kokotec Marija*, Laško.

Milosti sv. Janeza Boska

Moja sestra se je močno prehladila; začelo jo je silno trgati v vratu in v grlu in napravila se ji je nevarna bula. Bolečine so bile neznosne; vsa zdravila so bila brez uspeha in zdravnik se je izjavil, da je v nevarnosti njeno življenje. Z velikim zaupanjem sem ji privezala na vrat relikvijo sv. don Boska in svetinjo Marije Pomočnice. In res, Marija in don Bosko sta pomagala! V par urah se je sestri predrla bula in kmalu so izginile vse bolečine. — Tudi meni sta že Marija in don Bosko neštetokrat pomagala v zelo važnih zadevah in v boleznih. Za vse se jima iz srca zahvaljujem in ju prosim še nadaljnega varstva. V. M., Sv. Jurij ob Ščavnici.

Dne 2. februarja je nenadoma obolela moja hčerka, ponovila se ji je stara bolezen. Z devetdnevnicu sem se obrnila do sv. Janeza Boska, da bi ji sprosil ljubega zdravja. Bila sem uslišana. Hčerka že vrši svoje naporno delo. *Neimenovana* mati, Ruše pri Mariboru.

Ceglar Marija, Stična, se zahvaljuje za večkrat uslišano prošnjo. *Ferenc Ivana*, Sv. Jurij ob Ščavnici, za uslišanje v težki zadevi. Isto *Neimenovana* iz Ljubljane. *Godec Alojzija* in *Nanut Jožica*, za ugodno rešitev v kupčijski zadevi.

V molitev se priporoča *Neimenovana* iz Domžal, da bi ozdravela in da bi prišla do svoje pravice.

Opominjamo, da priloženo polo don Boskovega življenjepisa skrbno shranite. Zato pazite, da se ne zamaže, ne raztrga in ne izgubi!

Uredil dr. Franjo Knific. — Izdaja salezijanski inspektorat na Rakovniku v Ljubljani.
Odgovoren za sal. inspektorat in sal. tiskarno Pavel Alfonz.

Svete pesmi

Teško pričakovana pesmarica „Svetih pesmi“ je končno vendarle izšla. To bo najlepši piruh vsem prijateljem slovenske ljudske cerkvene pesmi.

Slovenci imamo veliko lepih ljudskih cerkvenih pesmi, toda mnogo se jih je že pozabilo, zlasti poslednja desetletja, odkar prevladuje na cerkvenih korih umetna pesem. Zadnja leta, pa se je na pobudo naših višjih pastirjev zanimanje za ljudsko petje močno poživilo. Ljudje so navdušeni za petje, toda pogosto jim manjka besedila v obliki priročnih pesmaric.

Da bi ustregli tej splošni želji smo izdali pesmarico „Svetih pesmi“, ki ima zlasti tri prednosti: da je priročna, da obsega veliko številno izbranih pesmi in da je vzlic tolikemu obsegu zelo poceni.

Na 168 straneh male osmerke je nad 200 pesmi: 14 mašnih, 40 blagoslovnih in obhajilnih, 9 za Srce Jezusovo in Kristusa

Kralja, okrog 60 Marijinih, 24 adventnih in božičnih, 22 postnih in velikonočnih, cela vrsta svetniških in drugih za razne prilike, številni odpevi k lavretanskim litanijam in k litanijam Srca Jezusovega; božična devetdnevnic, kot se poje po salezijanskih zavodih, pripevi za križev pot, psalm *Usmili se*, kratke mašne molitve, odpevi za slovesno mašo in nazadnje slovensko besedilo stalnih delov maše (Red in pravilo maše) z navodilom za skupno molitev. Na koncu pa je pregledno kazalo pesmi po abecednem redu.

Tisk je velik in razločen. Papir lep in trpežen.

CENA

mehko vezane: 4 Din,

trdo vezane: 6 Din.

Novo pesmarico vsem prijateljem svetih pesmi in ljudskega petja toplo priporočamo.

Evharistične knjižice

Središče, okrog katerega se vrste letos misli vseh katoliških Slovencev, je presv. Evharistija, kateri je namenjen II. Jugoslovanski evharistični kongres v Ljubljani. Da še bolj poživimo zanimanje za sveto stvar in utrdimo vero in ljubezen do Jezusa v presv. Evharistiji, smo doslej izdali šest evharističnih knjižic, ki so izšle v zbirki „KNJIŽICE“.

JEZUS MED NAMI

V uvodu govori, kako je Bog prebival med Izraelskim ljudstvom. V osrednjih dveh poglavjih dokazuje, da je Jezus resnično med nami in kako je med nami. Zadnje poglavje pa obravnava, kakšno bodi naše razmerje do evharističnega Jezusa.

SVETA MAŠA

Ta knjižica vam pove, kako je maša zgodovinsko nastala in kakšen je njen notranji ustroj in zgradba. Komur je res mar, da bi mašo razumel, naj bere to knjižico.

DARITEV NOVE ZAVEZE

Prvi del vsebuje zgodovinsko razlago daritve na splošno. Drugi del obravnava mašo posebej kot daritev. V tretjem, naj-

uporabnejšem delu, pa razlaga kako se mašna daritev izvrši.

Sveta maša in *Daritev Nove Zaveze* ste pisani zelo preprosto, poljudno in jasno. Bravcu bosta odkrili mnogo novega, o čemer doslej niti sanjal ni. Zato te knjižici zelo priporočamo!

EVHARISTIČNI ZGLEDI

Prinaša šopek lepih zgledov in čudežev iz Jezusovega evharističnega življenja v sveti hostiji. Zelo privlačno in spodbudno berivo.

ZADNJA VEČERJA

V tej knjižici nam pisatelj nad vse mično pripoveduje obred zadnje večerje in kako je Jezus postavil zakrament sv. Evharistije. Posebno lepi so opisi tedanjih judovskih velikonočnih navad in običajev. Šele ob tej knjižici prav doumemo Jezusovo zadnjo večerjo.

BRAT PASHAL

Prijetno kramljanje o evharističnem svetniku, sv. Pashalu Bajlonskem, zaščitniku evharističnih kongresov. Kratke življenjske črtice.

Cena vsaki knjižici 1 Din.

Praznik Marije Pomočnice na Rakovniku

25. - 26. maja 1935

Sobota, 25. maja.

- Ob 7. zvečer akademija pri lurški votlini (godba in prizori s petjem). Sledi procesija s svečkami (križ, ministranti, gojenci, pevci, duhovščina, ljudstvo).
- Ob 9. zvečer — ko se vrača procesija — razsvetljava svetišča. Po procesiji govor, pete litanije, posvetitev Mariji Pomočnici in blagoslov z Najsvetejšim.
- Od 11. do 12. ponoči ura molitve pred Najsvetejšim, z govorom.

Nedelja, 26. maja.

predpoldne:

- Ob 4. prva sv. maša.
- Ob 5. sv. maša pred Najsvetejšim za sotrudstvo, z govorom.
- Ob 7. skupna sv. maša za gojence.
- Ob pol 9. sv. maša za oratorijance.
- Ob pol 10. govor, nato slovesna sv. maša (poje zbor gojencev). Po slovesni sv. maši shod sotrudstva pri lurški votlini.
- Ob pol 12. zadnja sv. maša.

Popoldne:

- Ob pol 4. govor v cerkvi, nato slovesna procesija s kipom Marije Pomočnice. Po procesiji darovanje. — Vsa procesija gre skozi cerkev na srednje dvorišče, kjer bo blagoslov z Najsvetejšim. — Po službi božji koncert godbe gojencev na srednjem dvorišču. — Zvečer zopet razsvetljava svetišča.

Vljudno vabimo vse okoliške Marijine družbe (z zastavo), narodne noše, belooblečene gospodične in otroke, kakor tudi križarje in klarice.

Koncem junija se vrši v Ljubljani nad vse slovesno **II. jugoslovanski evharistični kongres**. Pričakuje se ogromna udeležba vernega ljudstva iz vseh delov naše domovine. Priporočamo sotrudnikom in sotrudnicam — posebno onim iz bolj oddaljenih krajev, ki težko dvakrat na leto priromajo v Ljubljano, — naj pridejo raje ob priliki kongresa. Tedaj lahko obišejo tudi rakovniško Marijo Pomočnico. V času evharističnega kongresa bodo tudi na Rakovniku lepe slovesnosti.

Ako je naslovnik umrl ali spremenil bivališče, vrnite list na:
VODSTVO SALEZ. SOTRUDSTVA, RAKOVNIK - LJUBLJANA

MARIJIN SKLAD

ZA ČLANE IN ČLANICE DRUŽBE MARIJE POMOČNICE

Molite za duhovnike

Sveti oče je pri neki priliki takole dejal: „Bog v nebesih in jaz na zemlji po ničemer tako ne hrepeniva kakor po molitvah in po žrtvah za duhovnike.... Prosimo Boga, da nam dá svetih duhovnikov! Ako bomo te imeli, bo prišlo tudi drugo, ako pa nam bo teh manjkalo, nam tudi vse drugo nič ne koristi.“

Znano vam je, kaj je bil sv. Janez Vijanej za svojo zapuščeno arško župnijo, za vso Francosko, da, za ves svet, saj so z vsega sveta prihajali k njemu, tudi iz Amerike. Tak je bil v svojem času tudi sv. Pavel in sv. Avguštin, sv. Janez Bosko in vsi drugi katoliški duhovniki, ki jih danes kot svetnike častimo. Odkod je bila Pavlova svetost? Ali ne iz svetega življenja sv. Štefana in njegove mučeniške krvi? Avguštinova svetost je sad solza, molitev, trpljenja, postov njegove svete matere Monike. Vijanejeva svetost pa morda ni vzniknila iz krvi francoskih duhovnikov in redovnic izza francoske revolucije? Odkod pa don Boskova svetost? Ali ni bila sad molitev, zatajevanja njegove matere Marjete?

Kje pa so naše molitve za duhovnike, kje so naše žrtve za nje? Tu ne smemo nikdar reči: dosti je! Ko molimo za dobre duhovnike, molimo obenem tudi za vse tiste, kateri bodo tem duhovnikom poverjeni v skrb. Med temi pa bo tudi mnogo grešnikov in velikih grešnikov, zato je treba mnogo molitve. Ko je znani pater Matej šel na misijon v neko brezverno mesto, je dejal sestram v samostanu: „Prosim vas, molite, mnogo molite, saj mi je celo pokopališče mrtvih obuditi k življenju!“ Pač duhovno mrtvih. Spreobrniti grešnika ni nič manjši čudež, kakor mrtvega obuditi k življenju.

Kako lepo piše Mala Terezika v svojem življenjepisu: „Kako lepa naloga nam je poverjena! Na nas je, da čuvamo sol zemlje! Mi darujemo Bogu svoje molitve

in žrtve za Gospodove duhovnike. Medtem ko oni oznanjajo evangelij našim bratom, moramo mi biti njih apostoli!“

Naša molitev naj gre zlasti k Mariji za vzgojo duhovnikov. Ali ni ona vzgojila najvišjega duhovnika? Pa bo znala vzgojiti tudi Jezusove duhovnike! Ne dajte, da bi obrekovali vpricho vas Gospodove duhovnike! Branite jih pred hudobnimi jeziki!

Blagor narodu, ki ima dosti svojih duhovnikov! Tak narod ni zapisan poginu, ker ga bodo branili Gospodovi duhovniki. Vselej je tako bilo in tudi vedno bo tako. Tisti, ki molijo za svoje duhovnike, jih še bolj ljubijo in še z večjim zaupanjem prihajajo k njim po mir, po tolažbo, po Kristusa, ki jim ga oni dele.

Moli torej in žrtvuj se za svoje duhovnike!

Gospod, daj nam dobrih duhovnikov!

Skrb za duhovske poklice

Don Bosku je mnogo bilo na tem, da vzgoji mnogo duhovskih poklicev, saj je duhovnikov tedaj tako silno primanjkovalo. Pritegnil je k sodelovanju dobre ljudi, svoje sotrudnike, ki naj bi pomagali vzgojiti duhovski naraščaj.

Tudi danes se čuti veliko pomanjkanje duhovnikov. Koliko župnij je izpraznjenih, ker je župnik umrl, ni pa drugega, ki bi stopil na njegovo mesto.

Ali morda res poklicev primanjkuje? Ne, Bog dá marsikateremu mladeniču poklic za duhovski stan, toda kako naj ga doseže, ker so taki po večini brez sredstev. Isto je bilo z don Boskom samim! Koliko težav je moral premagati, koliko revščine in ponižanja prestati, preden je došel do svojega zaželenega cilja. Taki mladeniči, taki dečki so kakor oni mrtvoudni v evangeliju, ki je nad ribnikom čakal usmiljenega človeka, ki bi mu pomagal k ozdravljenju. „Nimam nikogar, ki bi me dejal v kopel“, je tožil. Tako je tudi z mnogimi dečki, ki res nimajo nikogar, čeprav imajo tako srčno željo, da bi postali duhovniki, nikogar, ki bi jim pomagal k cilju. Prav salezijanski sotrudnik je za to poklican. Mogoče je, da nima sam sredstev, da bi poslal dečka v šole, vendar pa morda pozna koga, ki bi to mogel storiti, zakaj bi se torej nanj ne obrnil?

Koliko škode utрпи Cerkev radi pomanjkanja duhovščine! Evangelij tako lepo pravi o Zveličarju, ki je učil in oznanjal blagovest kraljestva: „Ko je pa videl množice, so se mu zasmilile, ker so bile izmučene in razkropljene kakor ovce, ki nimajo pastirja. Tedaj je rekel svojim učencem: »Žetev je velika, delavcev pa malo. Prosite torej Gospoda žetve, naj pošlje delavcev na svojo žetev.« (Mt 9, 37).

Kaj bo z ljudstvom, z množicami, ki nimajo pastirja, zlasti današnje dni, ko je toliko sejavcev, ki sejejo ljuljko v božjo njivo? Kaj bo z mladino, ki dorašča brez vere, brez nauka, če pa ni nikogar, ki bi jo popeljal na pravo pot? Kaj bo z ljudstvom, če pa nima pastirja, ki bi ga poučeval v verskih resnicah, o dolžnostih stanu; ki bi dajal poguma za lepo krščansko življenje? Ali ne bo tak kraj v kratkem postal poganski? Pošljite gorečega duhovnika k tem ljudem, pa boste videli, kako se bo spremenilo obličje kraja! Tako bo, kakor kadar na izsušeno trato in od sonca izžgano pade blagodejen dež: vse ozeleni in se vrača k novemu življenju.

Ali ni torej skrb za poklice prevažnega pomena?

Morda, ponavljam, sami res ne bodo v stanu denarno podpirati takega dečka, da bi se šolal. Lahko pa povedo župniku ali komu, ki bi se zavzel zanj in mu pomagal k dosegju poklica. Koliko skritih talentov je v preprostih dečkih! Kdo bi se nadejal! Kdo bi se bil nadejal, da so se v Janezku iz Bekijev skrivali taki zakladi? Domačini, ki so bili sami revni, so opozorili na to duhovnika, da se je zavzel za Janezka in ga spravil na pot k vzvišenemu cilju.

Marsikdo je tako premožen, da bi mogel pomagati k poklicu revnemu dečku. Koliko dobrega bi storil! Ko je vojska, ko nesreča preti kraju, ko gre za življenje, koliko žrtvujejo državljani tudi gmotno, da v nesreči pomagajo ali da odvrnejo nevarnost. Prav je tako. Še bolj prav pa je, da bi pomagali tam, kjer je še večja nesreča, kjer gre ne za časno dobrotno, ampak za večno srečo premnogih ljudi. Koliko se žrtvuje za vojaštvo po vseh krajih, da brani domovino in časne dobrine! Kako malo pa žrtvujejo ljudje tam, kjer bi bilo najbolj potrebno! Ali duše niso več kakor pa časne dobrine? Prazno in ničeno je vse v primeri z dušo. Vse časne dobrotno bodo spuhtele v nič, kakor megla se bodo razkadile, dočim bo ostalo, kar mora trajati na veke. To je duša. Ali torej ne bi bilo potrebno mnogo bolj skrbeti za večno kakor pa za časno? Če vsak kraj vzdržuje s tako ogromnimi stroški vojaštvo, ki stoji na braniku domovine, ali bi ne bilo prav, da bi se vsaj s prav tako skrbjo zavzeli za Kristusovo vojsko, ki stoji na braniku večne domovine? Koliko duš lahko reši le en duhovnik! Vzemimo samo don Boska! Koliko jih je rešil in jih bo še reševal bogve kako dolgo! Pa samo zato, ker so mu dobri ljudje pripomogli k cilju. Tako bo kakor pravi sveto pismo: „Svoje namestnike si zapustil na svetu, preroke, ki si jih vzgojil.“

Prav zato je ustanovljen pri nas „Sklad Marije Pomočnice“. Sotrudniki in sotrudnice prispevajo, kolikor morejo vsako leto, za duhovniški naraščaj, ki se v naših zavodih izobrazuje in pripravlja za delo med mladino in na drugih poljih. Kamen do kamna palača — dinar do dinarja vsota, s katero bo mogoče vzgojiti marsikateri poklic. Čigava pa bo zasluga? Bog je

bogat in bo tisočero povrnil tistim, ki mu vzgojijo duhovnikov, saj si je Bog vse prizadejal, da bi rešil in za vsako ceno rešil ljudi pogubljenja; in tisti, ki mu pomagajo pri tem zveličavnem delu, bodo imeli

bogato plačilo že tu in bolj gotovi bodo svojega zveličanja, saj pravi sveto pismo: „Tisti, ki mnoge vodijo v pravičnost, se bodo svetili kakor zvezde vselej in vekomaj.“

Naši novomašniki

Zopet bo stopilo novo krdelo izbranih delavcev v Gospodov vinograd, na don Boskove njive.

Zdi se nam, da še danes vidimo Gospoda, kako govori onim dva in sedemdesetim učencem, preden jih pošlje oznanjevat božje kraljestvo: „Žetev je velika, delavcev pa malo; prosite torej Gospoda žetve, naj pošlje delavcev na svojo žetev. Pojdite: glejte, pošiljam vas, kakor jagnjeta med volkove...“ (Lk 10, 2. 3).

In tako Gospod pošilja vsako leto nova krdela na svojo žetev, ki pa se tem bolj širi, čim več je delavcev.

Vsako leto pojo skozi slovensko deželo novomašni zvonovi, vsako leto se razlivajo po naših poljih in naših srcih novomašni blagoslovi. Vsako leto se od veselja jokajo tiste srečne slovenske matere, katerih sinovi prvokrat gredo v mašni obleki k oltarju; vsako leto trepečejo v svetem trepetu srečne novomašne roke, katere prvokrat povzdigujejo posvečeno hostijo.

O, kaj takrat občuti presrečno materino srce! Kaj takrat občuti maziljena novomašnikova duša! To je nedopovedljivo.

Daj Bog, da bi bilo še veliko slovenskih

mater tako srečnih, da bi imele maziljene sinove, ta najlepši ponos katoliške slovenske družine!

* * *

Letos bomo imeli na Rakovniku 9 novomašnikov, tri Slovence in šest s Českoslovaškega:

Cigan Franc iz Črensovec v Slov. Krajini.

Dvořák Anton iz Chvojnova na Češkem.

Hruška Jožef iz Vysoké na Moravskem.

Lilija Melhijor iz Št. Petra v Sav. dolini.

Lovás Anton iz Halmeša na Slovaškem.

Nemec Alojzij iz Pertoče v Slov. Krajini.

Šimončič Jožef, iz Hrnčiarovec, Slovaško.

Vácval Anton, iz Vel. Ostratic, Slovaško.

Vrtaník Václav, iz Kroměříža, Moravsko.

Don Bosko in Marija Pomočnica naj obilno blagoslovita nove božje poslance, da bodo mogli v svojem življenju veliko duš pridobiti za Kristusa. — Na njihovem prvem potu k oltarju jih bodo spremljale tudi naše molitve.

Slovenski salezijanski misijonarji in misijonarke.

Antolin Avguštin (klerik) — D. Bosco Shingakuin — Catholic Mission — MIYAZAKI — Japan - Kiushu.

Bernik Pavel (klerik) — Sacred Heart College — TIRUPATTUR — South India - North Arcot.

Dominko Štefan (klerik) — Institution Perret — LA MARSA — Tunisie.

Floran Alojzij (klerik) — Salesian Fathers — Island Road I. — HONG-KONG — SHAOKIWAW.

Fras Alojzij (klerik) — Collegio S. Manoel — LAVRINHAS. — Brasil — S. Paulo.

Geder Jožef (duhovnik) — Catholic Mission — TUNG-PI — Kwangtung - China.

Geld Karel (klerik) — Institution Perret — LA MARSA — Tunisie.

Gomboši Anton (pomočnik) — Escuelas de Artes y Oficios — D. F. Apartado 927 — MEXICO.

Hanželič Anton (duhovnik) — Parroquia de S. Roque — BARANQUILLA — Colombia.

Horvat Franc (klerik) — Casa S. Familia — Casilla 1987 — SANTIAGO — Chile.

Kerec Jožef (duhovnik) — Salesien — Mission Catholique - JUNNANFU, CHINA — Via Ton Kin - Haifong.

Kren Jožef (pomočnik) — Salesiens — CREMISAN — Betlehem - Palestina.

Kristanc Evstahij (klerik) — Institution Perret — LA MARSA — Tunisie.

Maroša Martin (klerik) — Istituto S. Juan Bosco — Av. Bulnes 374 — Casilla 358 — MAGALLANES — Chile.

Meolic Štefan (pomočnik) — Salesianos — MACAU — China.

Milharčič Lado (klerik) — Casa Salesiana — SIGSIG — Cuenca — Ecuador.

Ozmeč Ignacij (klerik) — Salesia-

nos — GUANABACOA - HABAN — Barzeto y San Juan de Dios — Cuba.

Pernišek Ludvik (duhovnik) — Salesianos — JUNIN DE LOS ANDES — Argentina, Neuquen.

Preclik Jeronim (duhovnik) — Colegio S. Pedro — FORTIN MERCEDES — Buenos Aires, Argentina.

Rijavec Friderik (klerik) — Asilo S. Bernardo — CONTRATACION — Colombia.

Serdoč Peter (duhovnik) — Istituto Clemente J. Villada y Cabrera — 9 de Julio 1008 — CORDOBA — Argentina.

Seršen Franc (klerik) — Ginasio Anchieta — BOMFIM — Brasil — Goiaz.

Trampuž Bogomil (duhovnik) — Mission Salesiana — Via Ponte — MENDEZ — Ecuador.

Vrhovnik Dionizij (pomočnik) — Mission Salesiana — Via Riobamba — MACAS — Ecuador.

Zamjen Janez (duhovnik) — Colegio do S. Jose — PATAGONES — Buenos Aires — Argentina.

Zmet Vladimir (klerik) — Salesianos — Avenida de Mayo 1800 — RAMOS MEJIA - F. C. O. — Argentina.

Zver Alojzij (klerik) — Escolas Dom Bosco — CACHOEIRA DO CAMPO — Hargreaves — Brasil - Minas.

Bakan Veronika (sestra M. P.) — Colegio Beneficiencia de Senoros — Calle Junin 426 — GUAYAQUIL — Ecuador.

Omrzel Marija (sestra Mar.Pom.) — Institut don Bosco — ALEXANDRIE — Via Kadina 45 — EGYPTE.

Perovšek Ivana (sestra Mar.Pom.) — Colegio Maria Auxiliadora — PUERTO DESEADO — Argentina.

Špur Julka (sestra Marije Pom.) — Casa N. S. das Gracias — Rua 28 Setembro — YPIRANGA — São Paulo — Brasil.

Naš kažipot

Pokojni avstrijski minister Jožef Vass je na dan svoje srebrne maše rekel: „Jaz bi bil najrajši železniški vozni red, da bi vsak po mili volji po njem brskal in listal, vsak, kdor bi želel vedeti, kam svet prav za prav drvi in po katerem tiru bo tekla večna usoda naroda.“

Da, v današnji zmešnjavi sveta duhovnik je in mora biti nezmotljiv vozni red za narode in države. Mesta in vasi morajo najti v njem pravo smer in zvezo. Vsi naj bi smeli po njem listati, dokler se ne obrabi. Duhovnik je prst na kažipotu, ki naj pripoveduje svetu, da mnogo poti

pelje v Rim, toda še več v nebesa, in da vsako uro ponoči in podnevi, da, celo vsak trenutek odhaja vlak v večnost. Duhovnik mora na vseh ogljih razglašati nebeški vozni red, kakor ga navaja stara knjiga. Morda se bo ta stvarca zdela komu smešna, toda mnoge je že močno genila, zato naj ga tu preprišem:

Odhod vlakov: ob vsakem času.

Voznina: I. razred — krstna nedolžnost ali mučeništvo. II. razred — ljubezen in zvestoba. III. razred — kes in spokornost.

Važne pripombe:

1. Listki za nazaj se ne izdajajo.
2. Sportni in izletni vlaki ne vozijo.
3. Otroci, ki še niso pri pameti, se vozijo zastopaj, pa le tedaj, ako so v naročju svoje matere sv. Cerkve.
4. Potnike prosimo, naj ne jemljejo s seboj druge prtljage ko samo dobra dela, drugače lahko vlak zamudijo, ali pa bodo na predzadnji postaji (vice) neprijetno zadržani in bodo imeli velike sitnosti.
5. Vsak potni list mora imeti žig posvečujoče milosti božje.
6. Med vožnjo lahko vsak potnik prestopi iz nižjega razreda v višjega, nikakor pa narobe, ker bi to bilo smrtnonevarno in je zato prepovedano.

* * *

Ta kažipot, duhovnik, oznanja, da vede pot k Bogu prav tako iz pisarne kakor iz kuhinje, tako z njive kakor iz delavnice, tako iz hiše kakor iz hleva.

Neki slikar je naslikal zagonetno podobo: tisoče rok se steguje iz teme proti nebu. Kaj to pomeni? Minister Vass pravi: „Tu je upodobljena usoda človeštva in človeške družbe.“ Vse išče in tipa navzgor. Človeštvo išče vodnikov v večnost — duhovnikov.

Duhovnik je zaupnik Boga, njegov vedni posredovalec ali kratko: njegov potnik. Duhovnik je vedno veseli in oživljava klicaj sredi številnih in mračnih vprašajev. Duhovnik je pilot za najdaljši polet iz časnosti v večnost. Duhovnik je zavarovalni agent za „večno domovino“.

Prispevek za Marijin sklad znaša letno 10 Din. — Kdor komu pomaga v duhovniški stan, bo deležen vseh dobrih del, ki jih bo ta duhovnik storil!

* * *

Vsem, ki pomagajo don Bosku in Mariji Pomočnici pri delu za duhovniške poklice, se v njunem imenu kar najlepše zahvaljujemo. Bog bo vse žrtve obilno poplačal.